

HİKÂYELERLE ÇOCUKLARA  
**40** HADİS  
HADITHS  
FOR CHILDREN WITH FABLES

Prof. Dr. M. Yağar KANDEMİR





بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

İSTANBUL-1426 / 2005



Organize San. Bölgesi Turgut Özal Cad.No: 117 / 4 İkitelli İSTANBUL

Tel: (0212) 671 07 00. Faks (0212) 671 07 17). [www.erkamyayinlari.com](http://www.erkamyayinlari.com)

HİKAYELERLE ÇOCUKLARA

# 40 HADİS HADITH

FOR CHILDREN-**FABLES**

Prof.Dr.M Yaşar KANDEMİR

 **ERKAM**  
YAYINLARI

Erkam Yayınları .....	230
Gençlik Serisi.....	25

**Mizanpaj :**

**Baskı** :Erkam Matbaası

**Edisyon** :Zeynep Kondur

**Çizgi** :Hayreddin Ekmen

## **Tercüme Komisyonu**

*Ömer UTKAN*

*Ebru ARAÇ*

*Elif GÖKKIR*

*Esmâ MUSTAFA*

*Nihan ALPEREN*

*Leyla ERKUŞ*

## MERHABA

Sevgili yavrular,

Yüce Rabbimiz kullarının mutlu olmasını ister. Onlara mutlu olmayı öğretmek için peygamberler gönderir. Peygamberler insanların rehberi ve öğretmenidir. Onlara hem Allah Teâlâ'nın buyruklarını, hem de dünyada nasıl yaşamaları gerektiğini öğretirler. İlk peygamber Hz. Âdem'den son peygamber Hz. Muhammed -sallâllâhu aleyhi ve sellem- efendimize kadar hep böyle olagelmıştır.

Peygamber efendimizin sözlerine hadis dendiğini biliyorsunuz. Yüce Rabbimizin buyruğu olan Kur'an-ı Kerim'i bize getiren Efendimiz, bu ilâhî buyrukları hadisleriyle açıklamıştır. Sevgili Efendimiz bize hem dünyada hem de dünyadan sonraki hayatımızda mutlu olmak için ne yapmamız gerektiğini hadisleriyle öğretmiştir.

Yüce Rabbimizin buyruğunu iyice anlamak, güzel dinimizi eksiksiz öğrenmek için hadis-i şerifleri çok okumalıyız. Yüzyıllardan beri birçok din büyüğümüz, Peygamber efendimizin sözlerinden kırk hadislik buketler hazırlamışlar, böylece hadis-i şerifleri müslümanların kolayca öğrenmesini sağlamışlardır.

Ben de sizin için yazdığım kırkinci kitabımın, Peygamber efendimizin sözlerinden derlenmiş bir kırk hadis demeti olmasını arzu ettim. Hikayeleri çok sevdiğinizi bildiğim için de hadisleri hikayelerle birlikte vermek istedim. İnşaallah kitabımı beğenirsiniz. Eğer beğenirseniz, lütfen bana dua ediniz, sevgili yavrularım.

**M. Yaşar Kandemir**



## FOREWORD

My Dear Children,

God Almighty wishes for all His servants to be happy. He sent us prophets in order to teach us how to be happier. The prophets are the guides and teachers of human beings. They teach us the commands of Allah Almighty and how we should live in this world. This was so since the first prophet, Adam, till the last prophet, Muhammad (peace be upon them).

As you already know, sayings of our Prophet are called *hadith*. Our Prophet (peace be upon him), who brought us the Qur'an or the commands of our Lord, explained us these Divine commands through his *hadith*. Our beloved Master taught us through his sayings what we need to do in order to be happy both in this life and in the Hereafter.

We should often read the holy sayings of our Prophet if we want to understand the commands of Almighty God, and if we want to learn our religion in the most perfect way. For centuries many Muslim scholars have put our Prophet's sayings together into bouquets of forty which made them easier to learn.

I also wanted my fortieth book, which I have written for you, to be a collection of forty sayings of our glorious Prophet. I know that you like very much to read stories, so I have presented these sayings in the form of tales written around the sayings of the Prophet. My beloved children, I hope you will enjoy reading this book, and if you like it, would you please pray for me?

**M. Yasar Kandemir**

## KUŞLAR

**A**vcının biri dere kenarına ağ kurmuş. Ağın içindeki yemlere aldanan bir sürü kuş, tutulup kalmış. Avcı bunları toplamaya gelirken, kuşlar ağ ile beraber “pırr” diye uçup havalanmışlar.

Onların güç birliği yaparak aynı yöne doğru, üstelik ağ ile beraber uçmalarına şaşırان avcı, peşlerine düşmüş.

Yolda rastladığı bir adam, avcıya, böyle telaşla ne diye koştuğunu sormuş.

Avcı da uçup giden kuşları göstererek onları yakalayacağını söylemiş.


Adam gülmüş:

- Allah akıl versin, demiş. Havada uçup giden kuşlara yetişebileceğini mi sanıyorsun?

Avcı:

- Evet, demiş. Ağda bir kuş olsaydı yetişip tutamazdım. Ama göreceksin, bunlara yetişeceğim.

## BIRDS

ne day, a hunter set his net on the banks of a stream. Many birds, which got deceived by the grain in the net, fell into his trap. When the hunter came to gather his net, the birds suddenly flew away with the net.

The hunter was astonished by their cooperation and coordination when he saw all the birds flying together with the net. He decided to follow them to see what was going to happen.

A man, whom he met on his way, asked him where he was rushing to.

Pointing the birds in the sky, the hunter said he was going to catch the birds.

The man laughed and said:

“May God grant you some sense! Do you really think you can catch birds on the wing?”

The hunter said:

“If there was only one bird in the net I wouldn’t stand a chance. But wait and see; I will catch them.”

Dediği gibi de çıkmış. Akşam olup da hava kararırken kuşların her biri kendi yuvasına gitmek istiyormuş. Bir kısmı ağı ormana doğru çekiyormuş, bir kısmı göle doğru. Kimi dağlara gitmek istiyormuş, kimi alılıklara. Hiç birinin de dediği olmamış. Ağ ile birlikte yere düşmüşler. Avcı da gelmiş hepsini yakalamış.

Zavallı kuşlar, Peygamber efendimizin şu hadisini bilselerdi hep aynı yöne uçarlar, avcıya da yakalanmazlardı.

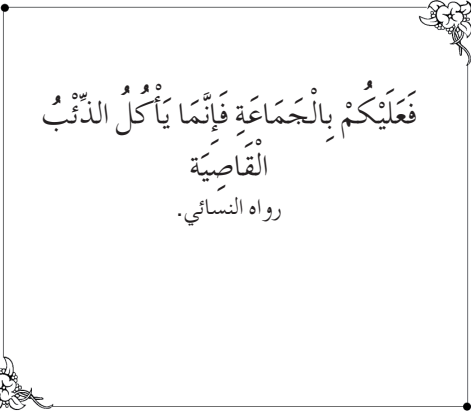
**“Birbirinizden ayrılmayınız, ünkü  
sürüden ayrılan koyunu kurt kapar.”**



"The hunter was right. When the night fell, the birds all wanted to go to their own nests. Some of them pulled the net to the woods, others headed toward the lake. Some wanted to fly to the mountains, while others wanted to go bushes. None succeeded and finally all of them crashed down with the net. The hunter came and caught all of the birds.

Poor birds! If only they had known the following saying of our Prophet they would always fly in the same direction, and then they would not get caught by the hunter.

**"Do not abandon one another, since the lamb, which abandons its herd, will be eaten by a wolf."**



فَعَلَيْكُمْ بِالْجَمَاعَةِ فَإِنَّمَا يَأْكُلُ الذِّئْبُ  
الْقَاصِيَةَ  
رواه النسائي.

## DİKEN

Vaktiyle ülkelerin birinde korkunç bir ceza şekli vardı. Suçlu buldukları insanları, aç arslanlara yedirirlerdi. Halk toplanır, bu korkunç manzarayı seyrederdi.

O günkü suçlu, efendisinin yanından kaçan bir köleydi. Arena dedikleri yüksek duvarlarla çevrili bir meydanın ortasına köleyi diktiler. Üzerine on gündür aç bıraktıkları bir arslanı salıverdiler. Zavallı adamın üzerine hırsla saldıran arslan birden duraladı ve kölenin ellerini yalamaya başladı.

Herkes hayretler içinde kalmıştı.


Köleye bunun sebebini sordular. Şunları söyledi:

- Bu arslana vaktiyle ormanda rastlamıştım. Pençesine sivri bir diken batmıştı. İnleyip duruyordu. Dikeni çıkarınca onunla dost olduk.

Olayı dinleyen halk çok duygulandı.

Köleyi de arslanı da serbest bıraktılar. Kölenin peşinde arslanın uysal bir kedi gibi dolaştığını hayretle ve hayranlıkla seyrettiler.

## THORN

nce upon a time there was a terrible punishment way in a country. They were feeding the criminals to the hungry lions. People would gather to watch this horrifying scene.

The criminal of that day was a slave who had escaped from his owner. He left in the middle of an arena surrounded by high walls. First, they let a hungry lion into the arena. At first the lion greedily attacked at the poor man, but then suddenly stopped and started to lick the slave's hands.

The spectators were astonished. They asked the slave why the lion had not attacked him.

The slave said:

"One day, I saw this lion in the forest. A thorn had pricked his claw, and he was in great pain. I pulled out the thorn and since that day we have been good friends."

This story made a great impact on all the people.

Both the lion and the slave were set free. To the people's amazement the lion became the pet of the slave, following him wherever he went.:

Peygamberimiz ne güzel buyurmuş:


**“ACIYANA ALLAH DA ACIR.**

**SİZ YERYÜZÜNDEKİLERE ACIYIN Kİ,  
GÖKYÜZÜNDEKİLER DE SİZE ACISIN.”**






**“God shows his mercy to those who are merciful.  
Have compassion to the creatures on earth so that those  
in heaven may have mercy upon you.”**



الرَّاحِمُونَ يَرْحَمُهُمُ الرَّحْمَنُ، ارحموا  
مَنْ فِي الْأَرْضِ يَرْحَمَكُم مَّنْ فِي السَّمَاءِ  
رواه الترمذي.



## PALTO

**Ç**oban Ahmed Dayı dert küpüydü. Korkunç savaş yıllarında çok şeyini yitirmişti. Karısı ölmüş, oğlu da kaybolmuştu. Şehirdeki işini de kaybedince, bir köyde çobanlık yapmaya başlamıştı.

Birgün yol kenarında koyunlarını otlatırken hasta bir genci şehre götürdüklerini gördü. Anlaşılan zavallı genç kendisinden de fakirdi. İncecik bir ceketin içinde titreyip duruyordu. Çoban Ahmed Dayı, yıllardır üstünden çıkarmadığı paltosunu hasta delikanlıya giydirdi.

Hastane koridorunda muayene olmak için iki büklüm bekleyen hasta genç, birinin “baba” diye kendisine dokunduğunu hissedince şaşırdı. Başını kaldırıp, baktı. Karşısındaki delikanlıyı tanıyamadı. Ona “baba” diye seslenen delikanlı da şaşırmıştı:

- Afedersiniz. Üzerinizdeki paltoyu yıllardır göremediğim babamın paltosuna benzettim. Sizi de babam zannettim, diye özür diledi.

## COAT

Shepherd Ahmad was really sad. He had lost almost everything he owned during the terrible years of war. His wife had died, and he had lost his son. When he lost his job in the town, he began to work as a shepherd in the countryside.

One day, while his sheep were grazing near the road, he saw a group of people taking a young man to the hospital in town. It was obvious that this young man was even poorer than him. He was shivering in his thin jacket. Shepherd Ahmad immediately took off his own coat, which he had for many years, and dressed it to the young man.

While the young man was waiting in the hospital to be examined, he was surprised to hear someone calling him “Dad.” He looked up but he didn’t recognize the young man standing in front of him. The young man, who called him dad, was surprised as well.

He apologized saying that “I’m sorry sir. I had mistaken your coat for my father’s, whom I haven’t seen for many years. I thought you were my father. The sick man asked him who his father was. After talking for a few minutes, he realized that the

Hasta delikanlı ona babasının kim olduğunu sordu. Biraz konuşunca bu delikanlının, Ahmed Dayı'nın oğlu olduğunu anladı. Ona yanılmadığını, bu paltonun gerçekten babasına ait olduğunu söyledi. Muayenesi bittikten sonra, Çoban Ahmed

Dayı'nın hastabakıcı oğluyla birlikte köye döndüler.

Peygamber Efendimiz'in:

**“BİR İYİLİĞE ON KAT MÜKÂFAT VERİLİR”**

hadisi şerifi ne kadar doğruymuş değil mi?

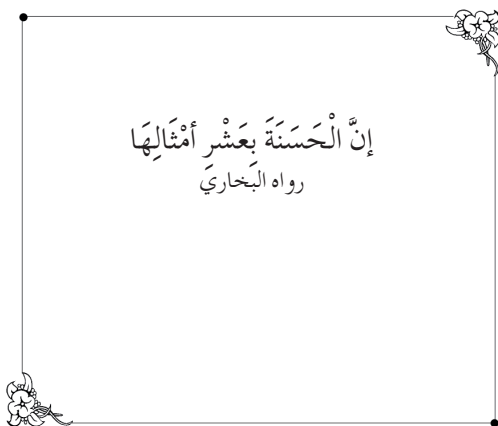


young man was the lost son of Ahmad the shepherd. He told

the young man that he did not make a mistake and that coat had really belonged to his father. After being examined at the hospital, he returned to the village, accompanied by shepherd Ahmad's son.

How true is the saying of our beloved Prophet,

**“Every kindness will get awarded by ten times.”**



## AYNA

**V**aktiyle vezirlerden biri, ileri gelen adamlarıyla çarşıda dolaşırken yolu esir pazarına uğradı. Hürriyetlerini kaybetmiş zavallı insanlar, burada birer birer satılıyordu.

Vezir esirlerin yanına yaklaştı. Onları yakından görmek istedi. Yaşlı bir esir vezire hitaben:

- Efendimiz, sarığınızda bir leke var, dedi.

Vezir sarığını çıkarıp baktı. Esir haklıydı. Demek ki saatlerdir böyle dolaşmış, onun bu halini herkes görmüştü. Çok utandı. Adamlarına üzgün üzgün baktı ve şunları söyledi:

- Benim bu halde dolaşmama göz yumdunuz. Sarığımdaki lekeyi gördüğünüz halde ses çıkarmadınız. Benim gerçek dostum şu zavallı esirmiş. Ama ben onun dostum olduğunu bilmiyordum. Dostumun köle olarak satılmasına razı olamam. Onu hemen satın alıp hürriyetine kavuşturunuz.

## THE MIRROR



Once upon a time, when a vizier was walking around the market with his high officials, he came across the slave market. Pitiful people who had lost their freedom were being sold one by one.

The vizier approached the slaves. He wanted to see them more closely. Just then, an old slave said to the vizier:

“There is a stain on your turban, sir.”

The vizier took off his turban and examined it. The slave was right. This meant that he had been walking through the market with a stained turban for hours and everybody had seen it. How embarrassing! Then he looked at his companions sadly and said to them:

“You saw the stain on my turban, yet you closed your eyes and didn’t tell me anything about it. I just realized that my real friend was that poor slave. I cannot let my true friend to be sold as a slave. **B**uy him immediately and let him be free.

Bu olayı bir daha unutmamaları için vezir, Peygamber efendimizin şu hadisini levha yaptırıp adamlarına gönderdi:

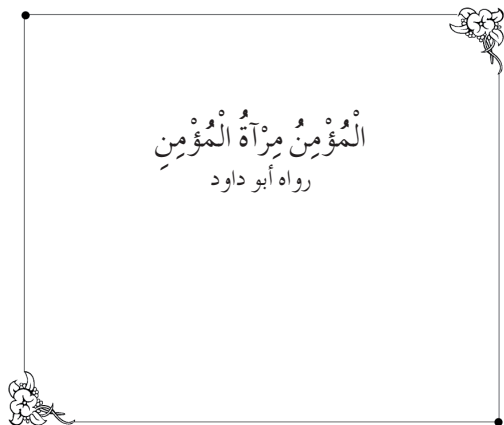
**“MÜ’MİN MÜ’MİNİN AYNASIDIR.”**





” Afterwards, the vizier had the following hadith of the Prophet framed and sent it to his men so that they would never forget this incident:

**“A Muslim is the mirror of another Muslim.”**



## GADDAR

**B**ir yaz günü çocuklar dere kenarında oynuyorlardı. İçlerinde Gaffar adında biri vardı. Hayvanlara yaptığı işkenceler yüzünden çocuklar ona Gaddar lakabını takmışlardı. Gaffar daha yeni ve daha canlı bir oyun oynanmasını istiyor; fakat teklif edilen oyunların hiç birini beğenmiyordu.

Kendisi gibi düşünen iki üç arkadaşını bir köşeye çekti. Onlarla başbaşa vererek konuştuktan sonra, eğlenceli bir oyun bulduklarını söyledi.

Diğer çocuklar bu yeni oyunu merak ediyorlardı.

Gaffar ve arkadaşları kasabaya yeni taşındıkları için henüz yüzmeyi bilmeyen Ali'nin yanına sinsice yaklaştılar. Sonra zavallıyı kolundan, bacağından yakalayarak dereye fırlattılar.

Büyük bir paniğe kapılan Ali kulaç atmak için bir iki defa çırpındı; fakat yüzemedi. Suya batıp çıkmaya başladı. O imdat diye bağırıp çırpındıkça Gaffar ve arkadaşları kahkahalarla gülüyordu.

Çocuklardan biri çabucak soyunmaya başladı. Bu İsmail idi. Cesur bir çocuk olduğu için Gaffar'a sadece o karşı koyabilirdi. Ali'ye yapılan fenalığı görür görmez isyan etmişti. Dereye atlamasıyla Ali'yi kenara çıkarması bir iki dakika sürdü.

Diğer çocuklar İsmail'i kutladılar. Oradan geçmekte olan

## THE MEANIE

**I**t was a beautiful summer day and kids were playing on the shore of a stream. Among them was a kid named Gaffar, but all the children called him meanie because of his cruel treatment to animals. Gaffar was bored with the game they were playing; he wanted to play something that was more exciting and interesting. The other children made some suggestions, but he thought they were all boring.

Then he called aside some of his friends who thought like him. Soon they announced that they had come up with a fun game.

The other children wondered what this game could be.

Gaffar and his friends sneaked behind their friend Ali, who was new in town, and didn't know how to swim. They caught his hands and legs and threw poor Ali into the stream!

Ali had panicked. He struggled hard to swim, but the harder he tried the more he sank. He started screaming for help. While he was screaming, Gaffar and his friends were laughing.

One of the other children quickly took off his clothes. It was Ismail. Ismail was a brave kid and only he could stand up to Gaffar. As soon as he saw what they had done to Ali, he rose up against them. In a few minutes, he took Ali safely to the shore.

biri, olup bitenleri görmüştü. İyi giyimli ve güzel yüzlü bu adam İsmail'in başını okşadıktan sonra dedi ki:

- Yavrum, sen Peygamber efendimizin buyurduğunu yaptın. Allah senden razı olsun. Efendimiz bir hadîs-i şerifinde şöyle buyurmuştur:

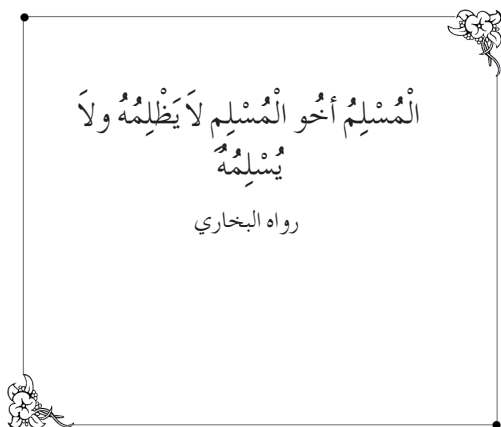
**“MÜ'MİN MÜ'MİNİN KARDEŞİDİR.ONA FENALIK YAPMADIĞI GİBİ FENALARIN ELİNE DE BIRAKMAZ.”**



The other children congratulated Ismail. A man passing by had seen everything. The well-dressed, kind-faced man went up to Ismail, and putting his hand on his shoulder, said:

“My dear boy, you have acted just as the way our beloved Prophet has ordered. May Allah be pleased with you. Our Prophet said in one of his hadith:

**“A Muslim is the brother of another Muslim. He neither oppresses him nor leaves him in the hands of the evil.”**



## HAYALET

**T**âcirin biri geç vakit eve dönüyordu. Geceyi duvarın dibinde geçirmeye çalışan yaşlı bir zenci gördü. Çocuklarımız korkar diye zavallıyı kimse evine almamıştı. Tâcir ona sıcak çorba, tertemiz çamaşır ve yatacak bir oda verdi.

Pencere kenarında uyuyan zenci, gece yarısı irkilerek uyandı. Hafif ay ışığında iki haydut pencereden içeri süzölmeye çalışıyordu. Tâciri öldürecek, paralarını çalacaklardı.

Zenci, ellerini kaldırarak:

- “Heey! Ne yapıyorsunuz?” diye haykırdı.

Onu bembeyaz don, gömlek içinde gören haydutlar:

- Anneee!.. Burada hayalet var, diye kendilerini dışarı attılar. Birinin ayağı kırıldı, ötekinin başı yarıldı. Güröltüye uyanan ev halkı haydutları yakaladılar.

## GHOST

Once upon a time, a trader was coming back to his home late at night. Suddenly he saw an old, poor black man preparing to spend the night next to a wall. No one accepted him into their houses fearing that their children could be scared from him. The trader decided to help him. He took him into his house, offered hot soup, gave him clean clothes, and a room to stay.

In the middle of the night, the old man sleeping near the window suddenly woke up with a noise. He saw that two burglars were trying to enter the house through the window.

The black man raised his hands and shouted loudly;

“What are you doing there?”

“Oh mammy! It is a ghost!” screamed both of burglars when they saw the black man in white pajamas, and they threw themselves from the window. One of them broke his leg and the other injured his head. Because of the noise, trader and his family woke up, and they captured the burglars.

Peygamberimiz ne güzel buyurmuş:

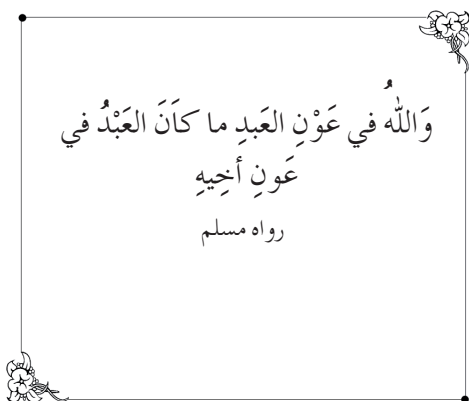
**“İNSAN, KARDEŞİNE YARDIM ETTİĞİ SÜRECE  
ALLAH DA ONA YARDIM EDER.”**





How wonderful is the order of our Prophet;

**“Certainly Allah helps his servant, as long as he helps his brother!”**



## CENNET KOMSUSU

**V**aktiyle padişahlardan biri şehri dolaşmaya çıkmıştı. Tanınmamak için kıyafetini değiştirmiş, yanına da bir kölesini almıştı. Halkın kendi yönetimi hakkında neler düşündüğünü öğrenmek istemişti.

Mevsim kıştı. Soğuk her yeri kasıp kavuruyordu.

Yolu bir mescide düştü.

İki yoksul bir köşede titreşerek oturuyordu. Gidecek başka yerleri yoktu. Onların ne konuştuklarını merak eden Padişah yanlarına sokuldu.

Fakirlerden şakacı olanı soğuktan şikayet ediyordu:


- Yarın cennete gittiğimizde bizim padişahı oraya sokmayacağım! Cennetin duvarına yaklaştığını görürsem, pabucumu çıkarıp kafasına vuracağım.

Öteki merakla sordu:

- Onu niçin cennete sokmayacakmışsın?

- Tabii sokmam. Biz burada soğuktan donarken o sarayında keyif sürsün. Bizim halimizden haberdar olmasın. Sonra da kalkıp cennette bana komşu olsun. Ben öyle komşuyu istemem arkadaş, dedi.

## **A NEIGHBOR IN PARADISE**

nce upon a time a Sultan was walking around the cities. He had changed his clothes so that no one would recognize him and he took one of his slaves with him. He wanted to know what his people really thought about his administration.

It was winter and very cold. He went into a small mosque. Two poor men were sitting in the corner, shivering. They had no place to go. The Sultan approached them, wondering what they were talking about.

The funny one was complaining about the cold weather: "After I die, when we go to Paradise, I will not let our Sultan enter Paradise. If I see him approaching the gates, I will take off my shoe and hit him on the head." The second man asked, curiously:

"Why would you keep our Sultan out of Paradise?"

"Of course I would not let him enter. While we are freezing here, he is sitting comfortably in his warm palace; he doesn't know how we live. How can he be my neighbor in Paradise? I don't need any such neighbor there."

Gölüştüler.

Padişah kölesine:

- Bu mescidi ve adamları unutma! dedi.

Saraya dönünce mescide adamlarını yolladı. İki fakiri alıp saraya getirdiler.

Zavallılar başımıza neler gelecek diye korkuyla beklerken onları dayalı, döşeli bir odaya yerleştirdiler.

-Buradayeyip,içipyatacak,padişahımıza duaedeceksiniz. Cennette size komşu olmasına karşı çıkmayacaksınız,dediler.

Padişah ne iyi kalbli imiş, değil mi?

Peygamberimiz yoksula yardım edenleri şöyle övmüştür:

**“BİR MÜ’MİNİ DÜNYA DERTLERİNDEN KURTARANI, ALLAH, ÂHİRET DERTLERİNDEN KURTARIR.”**



They both laughed.

The Sultan said to his slave:

“Do not forget this small mosque and these two men.”

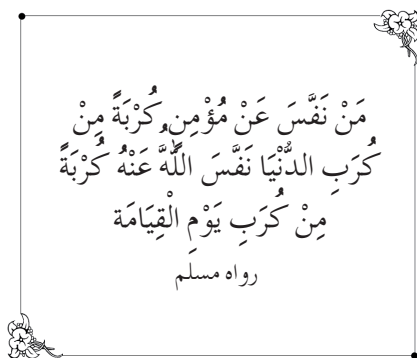
When the Sultan returned to the palace, he sent his men to the mosque. They brought the two poor men to the palace. The two men were puzzled about what was going on. While they were waiting in fear, they were taken into a luxurious room, and they were told:

“You will eat, drink, and live here and you will pray for our Sultan and you will not object him to be your neighbor in Paradise.”

What a kind-hearted Sultan he is, isn't he?

Our Prophet (peace be upon him) praised those who help the needy in the following hadith:

**“Whosoever takes care of a believer's need in this world, God will take care of his need in the Hereafter.”**



## DİŞ İLACI

**K**asabanın lokantasına iyi giyinmiş bir yabancı girdi. Garsona:  
- Çok pişmiş bir biftek istiyorum. Yanında da salata olsun, dedi.

Adam daha ilk lokmayı ağzına götürür götürmez:

- Ay! Yine diş ağrım tuttu, diye bağırdı. Elinde büyükçe bir çanta bulunan bir başka yabancı ona yaklaştı. Çantasından bir küçük şişe çıkardı. Elindeki pamuğu şişeye batırarak:

- Lütfen şunu ağrıyan dişinize sürün, dedi.


Adam söyleneni yaptı. Sonra âniden bir sevinç çığlığı attı:

- Hayret, hiçbir ağrı duymuyorum, diye bağırdı.

Herkes bu hârika ilaçtan almak için iri çantalı adamın etrafında toplandılar. Çok geçmeden çantadaki bütün şişeler tükendi.

Bir saat sonra diş ağrıyan adamla ilaç satan adam istasyonda buluştular. O kasabada işlerin iyi gittiğini söyleyerek birbirini kutladılar ve biraz sonra gelecek treni beklemeye başladılar.

## TOOTH MEDICINE

ne day a very well dressed stranger went into a town's restaurant. He told the waiter: "I would like some well-done roast beef and some salad, please."

As soon as he bit his first piece, he screamed with pain: "Ahhhhh! My tooth is hurting again!" Another stranger, with a large bag in his hand, approached. He took a small bottle from his bag. He dipped a piece of cotton into the medicine and handed it to the man.

"Swipe this cotton on your aching tooth," he said.

The man did what he was told. Then, suddenly, he joyfully shouted:

"Strange! I don't feel the pain anymore!"

Everybody gathered around the man with the large bag asking to buy that wonderful drug. The bottles in his bag were soon sold out.

An hour later, the man with the toothache and the man with the bag met at the railway station. They talked how profitable their business was in that town and congratulated one another. They began to wait for the next train.

İşte o sırada iki polis onları tutukladı.

Sahte ilacı alanlardan biri ağrısından kurtulamayınca, doğruca karakola gitmişti.

Başkomiser onları karşısına aldı ve:

- Siz hangi dindensiniz? diye sordu.

Başlarını yerden kaldırmadan:

- Müslümanız, elhamdülillah, dediler.

O zaman başkomiser daha çok kızdı:

- Siz Peygamber Efendimizin:

**“BİZİ ALDATAN BİZDEN DEĞİLDİR”**

buyurduğunu duymadınız mı? diye çıkıştı ve onları cezalandırdı.



Just then two policemen came and arrested them.

One of the people who had bought the fake medicine had gone to the police station when the medicine hadn't stopped his toothache.

The police chief called the two men into his office and asked them:

“What is your religion? Are you Muslim?”

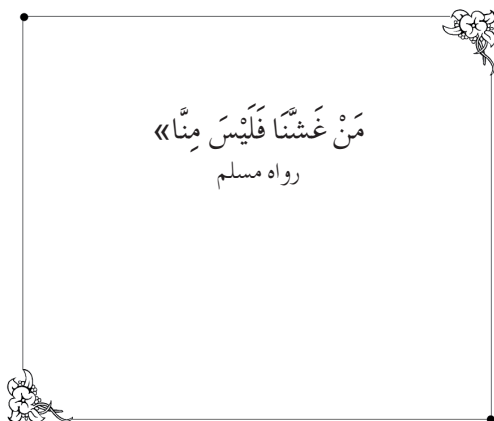
Without raising their heads, they said

“We are Muslim, thanks to God.”

The police chief got even angrier.

“Have you not heard the hadith of our Prophet:

“The one who deceives us is not one of us.” And then he punished the men.



## CÜZDAN

**V**aktiyle kötü huylu bir tüccar, pazarda dolaşırken, içinde sekizyüz altın bulunan cüzdanını kaybetmiş. Sağa sola koşmuş; ama cüzdanı gören birine rastlamamış. Hemen bir tellal tutarak parasını getirene yüz altın mükâfat vereceğini ilan etmiş.

Kaybolan cüzdanı çok dürüst bir adam olan kunduracı Veli bulmuş. Onu sahibi çıkana kadar saklamaya karar vermiş. Tellalın sesini duyunca, doğruca tüccarın yanına gitmiş ve cüzdanını teslim etmiş.

Tüccar cimri, yalancı, iyilik bilmez biriymiş. Parasının bulunduğu çok sevinmiş ama bunu belli etmemiş. Hemen cüzdanı açıp paraları saydıktan sonra:

- Ooo arkadaş! Zaten sen alman gereken parayı almışsın, diyerek zavallı kunduracıya bir de iftira etmiş.

Tüccarın yakasına yapışan kunduracı Veli:

- Bana bak efendi! demiş. Ben fakir bir adamım, ama hırsız ve sahtekâr değilim. Vâdettiğin parayı vermeyebilirsiniz. Ama beni parayı çalmakla suçlayamazsın.

## THE WALLET

Once upon a time, there was a ill-natured merchant who had lost his wallet with 800 gold pieces in it while he had been at the market. He looked everywhere trying to find it, and asked everyone if they had seen it, but he couldn't find it nor had anyone seen it. Then he hired a town crier to announce that he would give one hundred gold pieces as a reward to anyone who found the wallet.

A man known as Veli the Shoemaker had found the lost wallet. He was a very honest man. He had decided to keep the wallet until he could find out its owner. When he heard the town crier making an announcement he went to the trader and gave his wallet back.

The trader was not only ill-natured; he was also stingy and liar. He was happy that his wallet had been found, but he did not reveal this to Veli. He opened the wallet and started to count his money, saying:

"Oh dear, I see you have already taken the money I had promised as a reward."

Veli took hold of the merchant's lapels and shook him. "How dare you! Yes, I am poor, but I am not a thief or a scoundrel. You don't have to give me the money you promised,

Pişkin tccar Veli'yi suçlamaya devam edince mahkemeye dşmşler.

Kadı Efendi her iki tarafı da dinledikten sonra tccarın yalan söylediğini anlamış. Ona iyi bir ceza vermeyi kararlaştırmış. Fakat kızdığını belli etmemiş. Kararını şyle aıklamış:

- Tccar czdandaki parasından yüz lira alındığını, kunduracı ise hiç para almadığını söylüyor. Ben onlara inanıyorum. Her ikisi de doğru söylüyor. Anlaşılan şudur ki, kunduracının bulduğu cüzdan bir başkasına aittir. Sahibi çıkıncaya kadar saklanacaktır.

Cimri tüccar yaptığı haksızlığa pişman olmuş, ama işten geçmiş.

Bu iyilik bilmez tüccarın hali, Peygamber Efendimizin şu hadis-i şerifini hatıra getiriyor:

**“İNSANLARA TEşEKKR ETMEYEN,  
ALLAH'A DA şKRETMEZ.”**

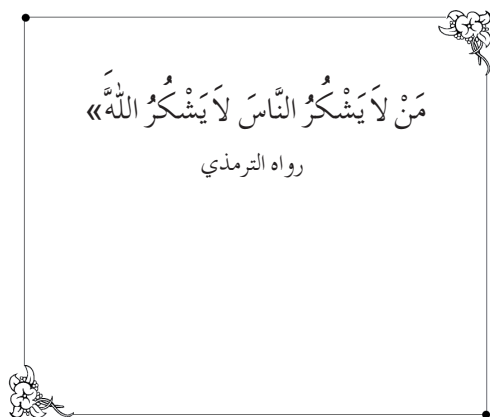


but do not accuse me of stealing your money!” When the merchant did not his accusations, they ended up in court. After listening both sides, the Judge realized that the merchant was lying. He decided to give him a heavy punishment.

“The merchant says that 100 lira was taken from his wallet, yet the shoemaker says that he did not take any money. I believe both parties. I guess the wallet found by the shoemaker was not the merchant’s, rather it belongs to somebody else. Therefore, it will stay under protection until the real owner is found.

The miserly merchant regretted his actions, but it was too late. This reminds us one of the Prophet’s hadith:

**“He who doesn’t thank people does not thank to God either.”**



## ZEHİR

**H**üseyin Dayı şehirden köye dönüyordu. Pazara götürdüğü malların hepsini sattığı için sevinçliydi.

Bir çeşme başında mola verdi. “Eşek biraz yayılırken ben de şu ağacın altında kestireyim” dedi. Uykuya dalacağı sırada aklına paraları geldi. Onları emniyetli bir yere koymalıydı. Kesesini açıp baktı. Hepsi yerli yerinde duruyordu. Keseyi gömleğinin içine koydu ve uyumaya başladı.

Ne yazık ki o sırada ağacın üzerinde bulunan bir soyguncu herşeyi gördü. Bütün hayatı başkalarına zarar vermekle geçen bu adamın gözleri sevinçle parladı. Yavaşça ağaçtan aşağı süzüldü. Cebinden bir kamış, bir de içinde zehir bulunan bir kutu çıkardı. Zehiri kamışın içine koydu. Derin bir uykuya dalmış olan Hüseyin Dayı'ya yaklaşmaya başladı. Zehiri onun ağzına üfliyerek kolayca öldürecek ve paralarına sahip olacaktı.

## POISON

**H**usayin was returning from the town to his village. He was happy because he had sold all his goods in the town's market.

He stopped to rest by a fountain.

"I'll let my donkey graze a bit, while I have a bit of a snooze under that tree," he thought.

Just as he was about to sleep, he remembered the money in his moneybag. He thought that he should put it in a safe place. He opened it and looked at the coins. They all were there, and there were none missing. He put the bag inside his shirt and drifted off to sleep.

Unfortunately, there was a thief in the tree who saw everything. The thief was a very bad man and he had spent all his life harming other people. His eyes shone when he saw Husayin's moneybag. Slowly, he climbed down the tree and took out a straw and a jar of poison. He spread some of the poison on the straw.

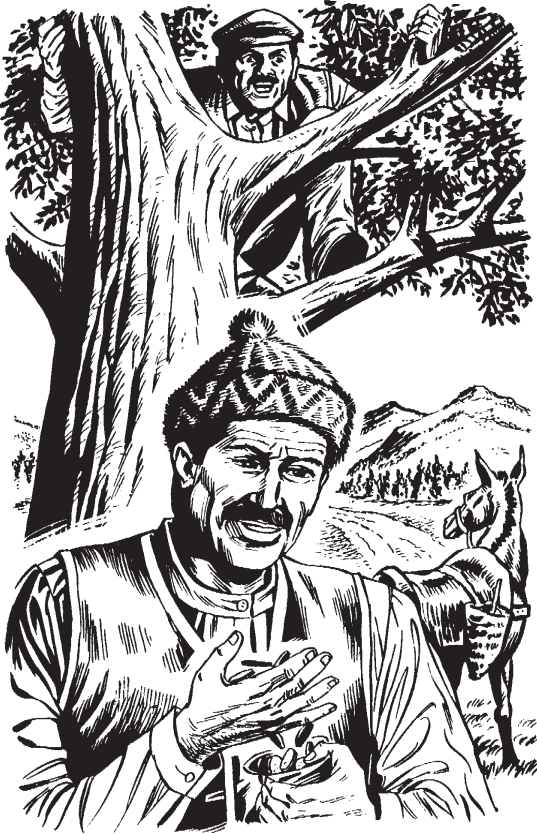
He silently approached Husayin, who was sleeping deeply. He planned to kill him and take his money by simply blowing the poison through the straw into Husayin's mouth.

Just as the thief was about to administer the poison,

Soyguncu zehiri üfleyeceği sırada Hüseyin Dayı aniden aksırverdi. Bütün zehir bu kötü niyetli adamın ağzına doldu ve onu bir anda öldürdü.

Peygamber Efendimiz ne güzel buyurmuş:

**“ZARAR VEREN KİMSEYE, ALLAH DA ZARAR  
VERİR.”**

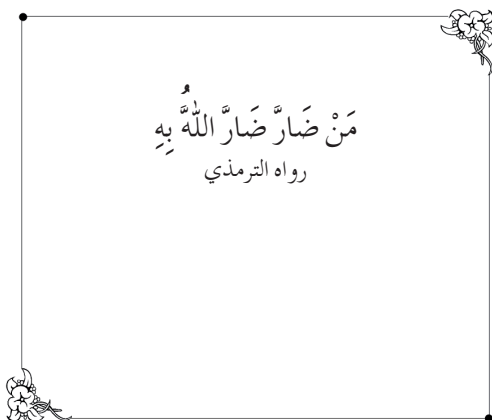




Huseyin suddenly sneezed.

The thief was surprised, and swallowed, taking all the poison into his mouth. Then, he died immediately. Our prophet said:

**“Allah harms the person who hurts the others”**



## KEMER

**H**ihat geçimsiz bir çocuktu. Kaba davranışlarıyla bitmeyen kavgalarıyla kardeşlerini incitirdi. Onun bu hali annesini çok zerdi.

- Evladım, kimsenin gönlünü kırma. irkin sözler söyleme, diye öğüt verirdi. Ama her defasında kendinin haklı olduğunu iddia eden yaramaz ocuk:

- Benim suçum yok. Böyle davranmaya onlar beni zorluyor, derdi.

Bir gün annesi:

- Eğer bugün akşama kadar kimseyle kavga etmezsen, vitrindeki o kemeri sana alacağım, dedi.

Bu konuşmayı duyan diğer kardeşleri, onu kızdırmak için birçok yolu denediler. Fakat kendini tutmaya karar veren Nihat'ı kızdıramadılar.

Akşam olunca, annesi ona şunları söyledi:

- Bir kemere sahip olmak için kendini tutabiliyorsun. Bunu basit şeyler için değil, Allah istediğı için yapmalısın, oğlum.

## THE BELT

**H**ihat was a very naughty child. He used to hurt his brothers, and he was always quarreling and very rude. His behavior upset his mother terribly. His mother would always advise him:

“Dear, don’t hurt other people’s feelings. Don’t say rude things to people.”

But Nihat would never admit that he was wrong. He would say:

“It’s not my fault. I haven’t done anything wrong. They made me angry and they made me behave like that.”

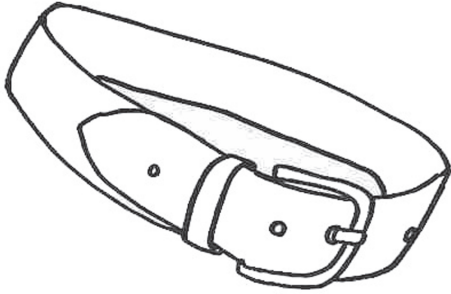
One day his mother told him that if he wouldn’t quarrel with anyone until evening that she would buy him a belt that he had seen in a shop window. He really wanted that belt.

His brothers overheard what his mother had said and tried to pick an argument with him. But they couldn’t make him angry; Nihat had decided to control himself for once.

In the evening his mother called to him:

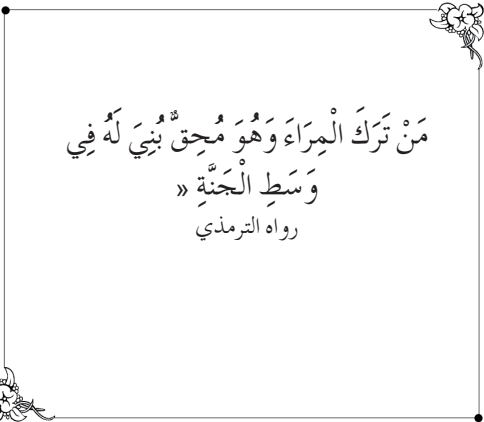
“I see that you can control yourself for a belt. You should do this for God, as this is what He ordered, not for simple, material things.”

**“HAKLI OLDUĞU ZAMAN BİLE  
KAVGA ETMEYEN KİMSEYE,  
CENNETİN AVLUSUNDA KÖŞK VERİLECEĞİNE  
BEN KEFİLİM.”**



If only someone had told the following hadith to Nihat:

**“I guarantee that anyone who does not fight, even when provoked will be given a mansion in paradise.”**



مَنْ تَرَكَ الْمِرَاءَ وَهُوَ مُحِقُّ بَنِي لَهُ فِي  
وَسَطِ الْجَنَّةِ »  
رواه الترمذي

**H**alit güçlü kuvvetli bir çocuktur. Bir tabureyi kolunu bükmeden, tek eliyle kaldırabilirdi.

Okulda güreş tutup da yenmediği kimse yoktu. En çok da Nurettin ile güreşirdi.

Yine birgün okul bahçesinde kapıştılar. Güreşi kaybeden Nurettin, sınıfa girince Halit'in defterini karaladı.

Halit buna fena halde öfkелendi. Arkadaşının üzerine atıldı ve suratına bir yumruk savurdu.

Nurettin'in burnundan akan kanlar hem elbisesini, hem de sınıfı kirletti.

Olup bitenlere bütün sınıf üzüldü.

Öğretmen Halit'i azarlarken ona Peygamber Efendimizin şu sözünü hatırlattı:

## ANGER

**H**alit was a very strong child. He could lift a stool straight up from the ground with only one hand.

Nobody could beat him at school in wrestling. He mostly wrestled against his friend Nurettin.

One day Nurettin and Halit wrestled in the schoolyard again. Nurettin lost. He was so angry that he went into the classroom and scribbled all over Halit's books.

This made Halit very angry. He jumped on Nurettin and punched him on the nose.

Nurettin's nose started to bleed, and the blood got all over his clothes and on the classroom floor.

Their classmates all felt bad when they saw what had happened. The teacher scolded Halit and told him the following hadith:

**“GÜÇLÜ ADAM,  
GÜREŞTİĞİ İNSANLARI YENEN DEĞİL,  
ÖFKELENDİĞİ ZAMAN  
ÖFKESİNİ YENEN KİMSEDİR.”**





**“A strong person is not the one who beats his rivals in wrestling, but a strong person is the one who controls his anger.”**

لَيْسَ الشَّدِيدُ بِالصُّرْعَةِ إِنَّمَا الشَّدِيدُ  
الَّذِي يَمْلِكُ نَفْسَهُ عِنْدَ الْغَضَبِ  
رواه البخاري

## YARIŞ

**H**üsnü çok iyi bir çocuktü. Ne yazık ki, bir trafik kazasında gözlerini kaybetmişti. Fakat kendisini hiç bırakmamış, başkalarının yardımı olmadan yaşayabileceğini göstermişti. Hatta çoğu zaman köylerinden şehire tek başına gidip gelirdi.

Aynı köyden Murtaza adlı kendini beğenmiş bir çocuk, Hüsnü'yle alay etmek için:

- Benimle şehre kadar yarışa var mısın, Hüsnü? dedi.

Hüsnü bu teklifi ciddiye aldı:

-Varım. Ama yarışı ben kazanırsam ceketini bana vereceksin? dedi.

Murtaza bu şartta kahkahalarla güldü:

- Kazanırsan senin olsun, dedi.

Hüsnü:

- Bir şartım daha var, ne zaman yarışacağımızı ben söyleyeceğim, dedi.

Onun yarışı kazanmasına ihtimal vermeyen Murtaza: İstedğin şartı ileri sürebilirsin, diyerek gülmesine devam etti

## THE RACE

Husnu was a good child. Unfortunately, he had lost his sight in a traffic accident, but he never gave up on life. Every day he demonstrated that he could manage to live without being a burden to others. Many times he even went from his village to the town and came back all by himself.

In the same village there was an arrogant boy called Murtaza. One day, Murtaza wanted to make fun of Husnu and challenged him to a race from the village to the town.

Husnu accepted. "Okay, but on one condition. If I win the race, you will give me your jacket."

Murtaza laughed. "If you win, you can have the jacket," he said.

Husnu had one more condition. "I set the time for the race."

Murtaza thought that Husnu would never win, so he agreed.

. Zifiri karanlık bir gecede, orman yolunu takip ederek şehre kadar yarışacaklardı. Hüsnü için karanlık ile aydınlığın bir farkı yoktu. Yürüyüp gitti. Fakat Murtaza ormanda yolunu kaybetti. Hendeklere yuvarlandı, ağaç dalları yüzünü, gözünü yırttı. Şehre Hüsnü'den yarım saat sonra varabildi.

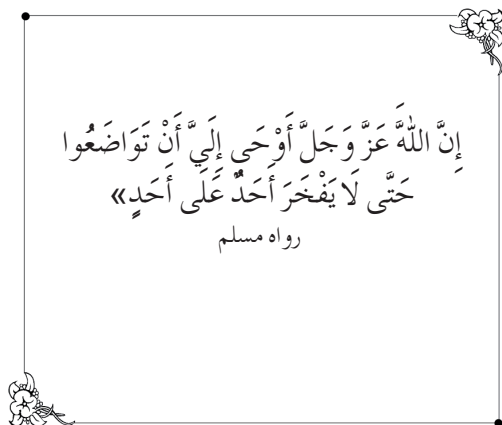
Zavallı Murtaza Peygamber efendimizin şu hadisini duysaydı belki de böyle davranmazdı:

**“HİÇBİR KİMSE  
DİĞERİNE  
KARŞI BÖBÜRLENMESİN.”**

Husnu set the time of the race for a night when there was no moon. The road to the town passed through the forest. It didn't matter to Husnu if it was night or day. He walked as he always did and reached the town. But Murtaza got lost. He fell down into many holes and branches whipped his face. He arrived in the town half an hour later than Husnu.

Poor Murtaza! If only he had known the following hadith then he wouldn't have acted in such a way.

**“Allah revealed to me: «Be humble, and Let none of you be arrogant to others.»**



## ALTINLAR

**A**ylin kendini beğenmiş, kibirli bir çocuktü. Babasını kaybettikten sonra, iyice içine kapandı.

Köşklerinin bahçesinde yalnız başına oynar dururdu. Bitişik komşuları fakir olduğu için, onların küçük kızı Bedriye ile görüşmek istemezdi.

Birgün Bedriye koşarak Aylin'e geldi:

- Babam ağır hasta. Belki de son dakikalarını yaşıyor. Sizi hemen görmek istiyor. Çok önemli bir şey söyleyecekmiş, dedi.

Aylin burun kıvrırdı:

- Fakir bir adamın bana söyleyeceğı önemli ne olabilir? Evinize de pis kokudan girilmez herhalde, dedi.

Birkaç dakika sonra Bedriye ağlayarak tekrar geldi:

- Babamın size söyleyecekleri gerçekten önemliymiş. Babanız ölmeden önce altınlarını bir yere gömmüş. Gömdüğü yeri de yalnız babam biliyormuş. Siz büyümeden önce de altınlardan söz etmemesi gerekiyormuş. Şimdi ise ölmek üzere olduğu için size altınların yerini söyleyecekmiş. Acele edin, dedi.

## **GOLD**

**A** ylin was a snobbish and arrogant girl. But then one day her father died and she became very depressed.

She always played by herself in the garden of their villa. She didn't want to talk to the girl next door, Bedriye, because they were very poor.

One day Bedriye came running into Aylin's garden, saying:

"My father is very ill. He could be dying. He wants to see you. He wants to say something very important to you."

Aylin spurned and said:

"As if a poor man can tell me something important! Your house probably smells really bad and no one would want to go into a bad smelling house."

A few minutes later Bedriye came back with tears in her eyes.

"My father has to tell you something really important. Your father had buried some gold just before he died. Only my father knows where the gold is buried.

Your father told him not to mention the gold to you until you have become a grown up, but as he is about to die he wants to tell you now. Please hurry up!"

Bu sözleri duyan Aylin, Bedriyelerin fakir evine doğru koşmaya başladı. Ama çok geç kalmışlardı. Zavallı adam ruhunu teslim etmişti.

Aylin, kendine çok kızdı. Yaptığına pişman olu.

Bu kendini beğenmiş kızın kaybettiği şey sadece altınlar mıdır dersiniz?

Hayır. Şayet o, bu kötü huydan vazgeçmezse altınları kaybettiği gibi cenneti de kaybeder.

Bakınız, Peygamber Efendimiz böyleleri için ne buyurmuştur:

**“KALBİNDE  
ZERRE KADAR KİBİR BULUNAN KİMSE,  
CENNETE GİREMEZ.”**






When Aylin heard what Bedriye was saying she started to run toward the neighbor's house. But they were too late; the poor man had just died.

Aylin was very angry with herself and she regretted her actions.


Was the gold the only thing that she had lost? No, she had also lost her chance to get to Paradise because she had clung to her old bad habits.

Our Prophet said the following for such people:

**“No one who has arrogance in his/her heart shall enter paradise, be it even the weight of a mustard seed.”**



لَا يَدْخُلُ الْجَنَّةَ مَنْ كَانَ فِي قَلْبِهِ مِثْقَالُ  
ذَرَّةٍ مِنْ كِبَرٍ  
رواه مسلم



## HİRSİZ

**N**uri Emmi kendi halinde bir köylüydü. Kimsenin işine karışmadığı, gereksiz yere konuşmadığı için bazıları onu beceriksiz zannedirdi.

Akıllı geçinenlerden biri, Nuri Emmi'nin eşeğini çaldı. O da yeni bir eşek satın almak için pazara gitti.

Orada bir aşağı bir yukarı dolaşırken kendi eşeğini görüverdi.

- Bu eşek benim. Geçen hafta çalmışlardı, dedi.

Hırsız pişkin bir adamdı:

- Yanılıyorsun; ben bunu küçük bir sıpa iken alıp büyüttüm, dedi.

Nuri Emmi'nin aklına parlak bir fikir geldi. Elleriyle eşeğin gözlerini kapatarak hırsıza sordu:

- Eşek seninse, söyle bakalım hangi gözü kördür?

Biraz bocalayan hırsız:

- Sağ gözü, dedi.

Nuri Emmi eşeğin sağ gözünü açtı:

- Görüyorsun ki, sağ gözü sağlam, dedi.

Bu defa hırsız:

- Birden şaşırdım, dedi. Sol gözü kördü.

## THE THIEF

**N**uri was a poor, simple farmer. Some people thought that he was incompetent and a loser because he never meddled himself in anybody's business and wouldn't speak unless he had to.

One day, a man who was known as a wise man stole Nuri's donkey. When he saw that his donkey had gone, Nuri set out to the market to buy a new donkey.

When he was walking around the market he saw his donkey there for sale. He went up to the seller and said:

"That is my donkey. It was stolen last week."

The thief was a man without shame. He replied:

"You have made a mistake; I bought this donkey when it was a foal and have raised it myself."

When Nuri heard this, an idea occurred to him. He covered the donkey's eyes and said:

"If this is your donkey, then tell me, which is his blind eye?"

The thief hesitated a moment, and then replied:

"His right eye."

Nuri uncovered the eye and showed the seller that the eye could see just fine. "Oh, I'm sorry, I got confused. Of course, it's his left eye."

- Yine tutturamadın, dedi Nuri Emmi, eŖeğin sol gözünü de açtı.

Başlarına toplanan pazar halkı, eŖeğin iki gözünün de sağlam olduğunu görünce, bu yalancı hırsızı yakalayıp polise teslim ettiler.

Nuri Emmi eŖeğine binip köyüne döndü. Herkes onun ne akıllı bir adam olduğunu anladı.

Peygamber efendimiz hırsızlık yapana beddua etmiş ve:

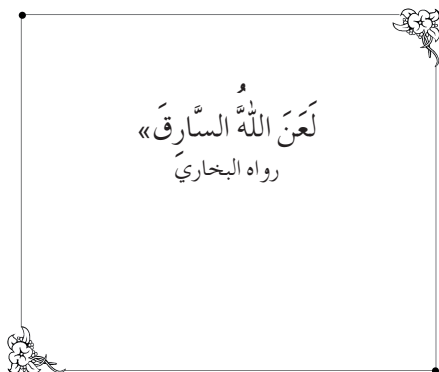
**“ALLAH HIRSIZA MERHAMET ETMESİN!”**  
**buyurmuştur.**



“Once again, you are wrong,” said Nuri, opening the left eye. The other people in the market had gathered around realized that it was really Nuri who was the wise man.

Our Prophet cursed those people who stole other people’s belongings:

**“May Allah Almighty never show mercy upon thieves”**



## LOKMA

**B**esim iyi bir çocuktı. Babası zengin olduğu için istediği herşeye sahipti. Ne yazık ki fakir ve yoksul kimselerin yaşayışı hakkında bilgisi yoktu.

Birgün top sahasına giderken, bir köpek Besim'i kovalamaya başladı. Dar bir sokakta ona yetişti. Bu sırada ayağı taşa takılan Besim yere kapaklandı.

Gözünü açtığında, kendi yaşında bir çocukla bir kadının, yüzüne pansuman yaptıklarını gördü.

Mehmet ile annesi Besim'i köpekten kurtardıktan sonra onu evlerine götürüp yüzündeki sıyrıkları temizlemeye başlamışlardı.

Besim onlara teşekkür etti. Evlerinin ne kadar basit, hayatlarının ne kadar sâde olduğunu hayretle gördü.

O akşam sofrada rahat olmadığını, lokmaların boğazına dizildiğini farketti.

Ertesi gün annesinin hazırladığı yiyecek paketlerini alıp Mehmet'lerin evine gitti. Yemeğini orada Mehmed'le birlikte yedi. Onunla çok iyi arkadaş oldu.

## THE MORSEL

**B**esim was a good child. His father was wealthy, so he had everything he wanted. But he knew nothing about how less fortunate and poor people lived.

One day, when he was going to play football, a dog started to chase him. He ran very fast, but the dog caught him in a narrow alley. Just then, Besim stumbled over a stone and fell down.

When he opened his eyes he saw a boy, about his own age, and the boy's mother. The mother was dressing his wounds. They had saved him from the dog and took him to their home to clean his wounds.

Besim thanked them. He was very surprised when he saw their home. Their furniture was very simple and ordinary.

When he sat down to share dinner with them he was very uncomfortable. He felt that every bite he ate stuck in his throat.

The next day Besim took some food prepared by his mother to Mehmet and his mother. Then he ate dinner with them; this time he felt better about what he ate. Soon the two boys became very good friends.

İyi kalpli ve merhametli Besim, Peygamber efendimizin  
şu hadisine uygun hareket etti:


**“KOMŞUSU AÇKEN KARNI TOK OLAN,  
MÜ’MİN DEĞİLDİR.”**






Besim was a merciful and kind child, and this is why he behaved in accordance with the following hadith of the Prophet:

**“The person who is full while his/her neighbors are hungry is not a Muslim.”**



مَا آمَنَ بِي مَنْ بَاتَ شَبَعَانَ وَجَارُهُ  
جَائِعٌ إِلَى جَنْبِهِ وَهُوَ يَعْلَمُ بِهِ» رَوَاهُ ابْنُ  
أَبِي شَيْبَةَ



## PARA

**B**ir Ramazan günüydü.

Ethem iftara doğru pide almak için fırına gitti. Fırının önünde uzun bir kuyruk vardı. İftar vakti yaklaşınca, sırada bekleyenler sabırsızlanmaya başladı.

Fırıncı daha telaşlıydı. Sırası gelenlere pidelerini verip paralarını almak kolay değildi.

İftar topu atılmak üzereyken sıra Ethem'e geldi. İyice yorulmuş olan Fırıncı, ona yanlışıyla fazla para verdi.

Ethem duraladı. Fırıncının yüzüne hayretle baktı. Adam:

- Bir yanlılık mı oldu evlat? diye sordu. Ethem:

- Hayır, diyerek paraları aldı. Koşarak eve gitti.

Ethem iftar sofrasında biraz düşünceliydi. Yatağa girince tedirginliği arttı. Görünmeyen biri onu sanki hesaba çekiyordu:

"Niye öyle yaptın?"

"Hakkın olmayan parayı niye aldın?" diyordu.

Olup bitenleri annesine anlatmayı düşündü. Sonra hemen vazgeçti. Annesi onu mutlaka ayıplar ve çok kızardı.

Gece rüyasında kâbuslar gördü. Sabah uyanınca, içindeki sıkıntının azalmadığını farkettili.

## MONEY

**I**t was Ramadan day and Ethem had gone to the bakery to buy some bread to get ready for iftar. There was a long queue in front of the bakery. As the time to break the fast approached the people became more and more impatient.

The baker was worried about the people in the queue. It was not easy for him to work quickly, to make sure everybody had bread and take the correct money. It was almost the time to break fast, when Ethem's turn came. The baker was really tired by that time, and by mistake he gave Ethem too much change. At first Ethem hesitated, and looked at the baker's face in surprise.

"Is there something wrong?" the baker asked.

"No," Ethem said and took the money. He ran home from the bakery.

At dinner Ethem was worried and distracted. When he went to bed that night he became even more worried. He felt as if an invisible man was asking him:

"Why did you do that? Why did you take the money that wasn't yours?"

He thought that he should tell his mother everything; but then he changed his mind and didn't say anything. He knew that his mother would be angry and blame him.

He had nightmares all night long. When he woke up in the morning he didn't feel better

Duvar takviminin yaprağını koparıp okumaya başladı. Takvimde Peygamber efendimizin bir hadis-i şerifi yazılmıştı.

**“GÜNAH, İÇİNİ TIRMALAYAN VE BAŞKALARININ BİLMESİNİ İSTEMEDİĞİN ŞEYDİR.”**

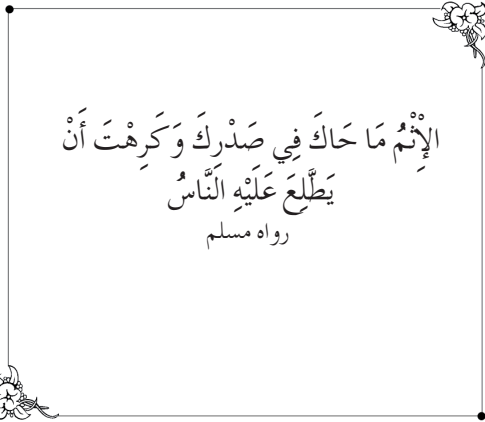
Ethem yüzünün kızardığını hissetti. Bu hadisi Peygamber efendimiz sanki kendisi için söylemişti. Doğruca fırına gitti. Hakkı olmayan parayı, özür dileyerek geri verdi.



He looked at the calendar on the wall. There was a hadith written there, which read as follows:

**“Sin is the thing which disturbs your heart and it is the thing you don’t want other people to know.”**

Ethem’s felt his face turned red. As if our beloved Prophet told this hadith for him. He immediately went to the bakery and gave the baker’s money back, apologizing for not having returned it sooner.



الْإِنَّمَا مَا حَاكَ فِي صَدْرِكَ وَكَرِهْتَ أَنْ  
يَطَّلَعَ عَلَيْهِ النَّاسُ  
رواه مسلم

## ARACI

S oğuk bir kış günüydü.

İsa okula giderken fakir bir çocukla karşılaştı. Zavallının sırtında palto yoktu. Ayağındaki yırtık ayakkabının su aldığı her halinden belliydi. İsa, içinin titrediğini hissetti. Kendi ailesi pek varlıklı değildi; ama kimseye muhtaç olmadan geçinip gidiyorlardı.

Yoksul çocuğu takip etmeye başladı. Onun kendi okullarına girdiğini görünce şaşırdı. Daha önce onu gördüğünü hatırlamıyordu. Ona yardım edebilmek için ne yapması gerektiğini düşündü; bir çıkar yol bulamadı. İki yıldır giydiği botunu çıkarıp verse, yerine giyeceği bir başkası yoktu.

Öğle tatilinde yoksul çocuğu buldu. Kendisiyle arkadaş olmak istediğini söyledi ve onunla hemencecik kaynaştı. Zavallının babası birkaç yıl önce ölmüştü. Annesi ve iki küçük kardeşiyle birlikte yaşıyordu. Mahalleye yeni taşınmışlardı. İsa, çantasındaki bisküvileri onunla paylaştı.

Akşam babasına:

- Öğretmenimiz bir ödev verdi. Fakirlere nasıl yardım edildiğini araştıracağız, dedi.

Babası ona bazı tavsiyelerde bulundu. Fakirlere nasıl yardım edileceğini söyledi.

## THE MEDIATOR

**I**t was a cold winter day. Isa was going to school when he ran across a poor child. The child wasn't even wearing a coat. His shoes were old, worn and wet. Isa was moved when he saw this. His family wasn't rich, either but they could buy what their son needed.

Isa decided to follow this boy. He was surprised to see that the boy was going to the same school. He didn't recognize him from school; he hadn't seen him before. He wondered what he could do to help the boy, but he didn't know what he could do. He would have given his boots that he had been wearing for two years, but he didn't have a spare pair.

At lunchtime he saw the boy again and asked him if he wanted to be friends. Soon they became really good friends. The other boy's father had died a few years ago. He lived with his mother and two little sisters and they had just moved to the neighborhood. Isa shared his lunch with him that day.

That evening, Isa said to his father:

"Our teacher gave us an assignment today. We need to find out how we can help the poor."

Ertesi gün İsa okuldan çıkınca, doğruca yoksullara yardım vakfına gitti. Orada gördüğü temiz yüzlü bir adama, fakir arkadaşının halini anlattı ve ona yardım etmelerini söyledi. Bu iyi kalbli adam İsa'nın davranışını çok beğendi; onu kutladı. Arkadaşının nerede oturduğunu öğrenmesini istedi ve ona şunları söyledi:

- Senin gibileri hem Allah, hem de Peygamber sever. Çünkü sen Peygamber efendimizin şu hadisine uygun davrandın:

**“HAYIR YAPILMASINA ARACI OLAN,  
HAYIR YAPMIŞ GİBİ SEVAP KAZANIR.”**

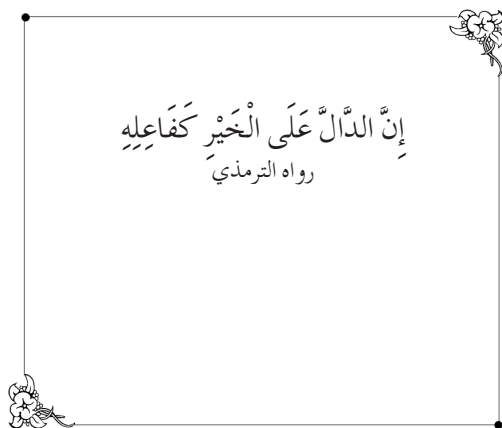




His father gave him some ideas and told him some ways to help the poor. The next day, Isa went to “help the poor foundation” in the neighborhood. He met a man there, who had a very kind face. He told him about his friend’s situation and asked for help. The man became very happy for what Isa had done and congratulated him for his action. He told Isa to find out where his friend lived and said to him:

“Both Allah Almighty and our Prophet love children like you. You have acted in accordance with the following hadith:

**“One who mediates for charity is rewarded by God as if he has performed this charity himself.”**



## SAKLAMBAÇ

İhsan arkadaşlarıyla saklambaç oynuyordu.

Herkes saklanmak için bir yerlere dağılınca, yolun kenarındaki kocaman kestane ağacını kendisine siper etti. Ebinin onu bulması zordu.

İşte bu sırada, kasabanın yabancısı, bembeyaz sakallı bir adam, kestane ağacının arkasında kıpırdayıp duran İhsan'a yaklaştı.

- Oğul, sana bir adres soracağım, dedi.

İhsan telaşla geri döndü. Elini dudaklarına götürerek "sus!" diye işaret etti.

Neden susması gerektiğini anlamayan yaşlı adam, İhsan'a hayretle baktı:

- Neden susacakmışım ki, oğul? Sana birşey sorduk. Biliyorsan söyle. Bilmiyorsan sen sus. Doğrusu şehir çocukları bir tuhaf, diye söylendi.

Yaşlı adamın ağaç arkasındaki biriyle konuştuğunu gören Ebe, bir arkadaşının orada saklandığını anladı. Parmaklarının ucuna basa basa ağaca doğru yaklaştı.

## HIDE AND SEEK

**I**hsan was playing hide and seek with his friends. When it was time to hide he found a good hiding place behind a chestnut tree near the street. It would be hard to find him there!

Just then, an old man with a white beard came up to him. The man was a stranger.

“Oh son, I need some directions, can you help me?” the old man said.

Ihsan turned round and put his finger to his lips, showing the old man that he should be quiet.

The man did not understand why he needed to be quiet, and looked at Ihsan in surprise. He asked: “Why do you want me to be quiet? I asked you a question. If you know the answer, just tell me. If you don’t, then just shake your head. I cannot understand the kids in town. They are so strange,” the old man grumbled.

When the person who was “it” saw that the old man was talking to someone behind the tree he realized that someone must be hiding there. He silently approached the tree.

İyice sabırsızlanan yaşlı adam:

- Ne yazık! Bu çocuklara Peygamber efendimizin:

**“ADRES SORANA YOL GÖSTERMEK BİR İYİLİKTİR”**

buyurduğunu öğretmemişler, diyerek geri döndü.

İşte o zaman İhsan çok utandı. Oyunda olduğunu unuttu. Saklandığı yerden çıkarak bu yaşlı ve nur yüzlü adamın yanına geldi. Kendini bağışlamasını dileyerek onu gideceği yere götürdü.



The old man who was growing impatient said:

“Obviously, no one has taught these children the following hadith

**:“It is a charity to give directions to someone who is searching for a place.”**

He turned away and walked off. Ihsan felt ashamed of what he had done. He forgot about the game he was playing. He ran after the man and asked for his forgiveness. He then took him to the place he was looking for.

مَنْ هَدَى زُقَاتًا كَانَ لَهُ مِثْلَ عِتْقِ رَقَبَةٍ  
رواه الترمذي

## MIZIKÇI

**A**vni iyi bir çocuktur. Fakat herkesle çekiştiği için arkadaşları onu sevmezdi. Bir sonbahar günü gölün kenarında toplanan çocuklar, denizler ve göller hakkında konuştular. Denizlerin daha derin, sularının daha soğuk olduğundan bahsettiler.

Avni her zaman yaptığı gibi aksini savundu.

Arkadaşları onun huyunu bildikleri için tartışmaya girmediler. Daha sonra topladıkları ince ve düz taşları suların üstünde kaydırmaya başladılar. Yuvarlak taşlar mavi suların üzerinde keklik gibi sekiyordu.

O gün Faruk daha başarılıydı. Fırlattığı taşlar suları yalayarak kayıp gidiyordu.

Faruk>u kıskanan Avni:

- Bakayım elindeki taşlara, dedi.

Faruk avucunu açarak topladığı taşları gösterdi. Aslında bu taşların diğerlerinden farkı yoktu. Ama mızıkçı Avninin bir bahane bulması gerekiyordu.

- Tabii, kağıt gibi incecik taş toplamışsın. Kimin elinde bu taşlar olsa iyi kaydırır, dedi.

Anlayışlı bir çocuk olan Faruk:

## SPOILSPORTS

**A**vni was in general a good boy, but he had one problem. He was very argumentative and his friends didn't like this bad character. One day in the autumn the children were all sitting by the lake and talking about seas and lakes. They were saying that seas were deeper and colder than lakes.

As always, Avni took up the opposing view. This time his friends didn't argue with him; they knew him very well by now. Then they began to skip stones. Thin, flat stones skipped over the blue water like flying birds. Faruk was able to skip his stones further than anyone else that day. His stones went a long way, skipping toward the horizon.

Avni felt jealous and said:

"Let me see your stones."

Faruk opened his hand and showed Avni his stones. His stones were no different than anyone else's. But spoilsport Avni looking for a reason to pick a fight. "Oh. You have taken the thinnest stones. Of course, such thin stones will go a long way, anyone can do that."

- Al bunları, ver elindekileri, dedi.
  - Fakat yine değişen bir şey olmadı. Bir trafik kazasında sakatlanan Haydar aksa-yarak Avni>ye yaklaştı:
  - Bu gün formunda değilsin,ahbap! dedi. Başarısız olduğu için canı sıkılan Avni, ona:
  - Bu işe senin aklın yetmez, topal! diye bağırdı.
- Avni>nin bu saygısızlığı öteki çocukları öfke-lendirdi. Hepsı ona haksız ve saygısız olduğunu söylediler.
- Avni>nin bu hali, Peygamber Efendimizin şu hadîs-i şerifine ne kadar aykırı değil mi?

**«Din kardeşinle çekişme! Onunla alay etme!»**





Faruk was an easy-going boy and said:

“O.K., why don’t we change the stones? You take mine and I’ll take yours.”

But the result was the same.

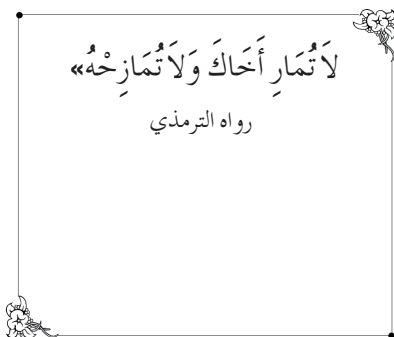
Limping Haydar, who had been hurt in a traffic accident, approached Avni. “You are in a bad mood today. And you’re not very lucky either,” he said to his friend, gently. Avni was angry because he hadn’t been able to skip the stones and shouted at Haydar,

“What do you know you crippled leg?”

The other children became very angry with Avni. They all loved Haydar and hated to see anyone treat him badly. They told Avni that he had been very unfair and mean.

Avni’s behavior goes against what our Prophet had told us in the following hadith:

**“Do not argue with your muslim brothers and sisters!  
Do not make fun of them!”**



## KİRAZ AĞACI

**A**li ile Ayşe kiraz ağacına çıkıp kızaran kirazları yemeğe başladılar. Dalların ucundaki kirazlar Ali'ye daha olgun görünüyordu.

Ayşe:

- O dallar incedir, seni çekmez; buradakiler de güzel, diye onu uyardı.

Ama Ali dalların ucundaki kirazlardan başkasını görmüyordu. Ayşe'yi dinlemedi. İnce dallara doğru ilerlemeye başladı. Çok geçmeden o güzelim kiraz dalıyla birlikte kendini yerde buldu. Hem ağacın kocaman bir dalını, hem de ayağını kırdı. Alçılı ayağıyla haftalar boyu evde oturmak ve kiraz ağacını geriden seyretmek zorunda kaldı.

## THE CHERRY TREE

**A**li and Aisha climbed the cherry tree and began to eat all the ripe cherries. The cherries at the tip of the branches looked better.

“Those branches look thin and won’t hold your weight. These are just as good,” Aisha said to stop Ali from going up to the thin branches.

But Ali didn’t listen to Aisha. He could think of nothing but those cherries. He climbed up towards the thin branches of the tree. But it didn’t take long that he found himself on the ground along with the branch. He had broken not only the long branch of the tree; but also his leg. He had to stay home for many weeks; he could only watch the other children climbing the tree and picking all the cherries.

Ali'nin yaptığına açgözlülük demez misiniz?

Peygamber efendimizin şu hadisi ne kadar düşündürücü değil mi?:


**“İNSANIN İKİ DERE DOLUSU ALTINI OLSA,  
BİR ÜÇÜNCÜSÜNÜ İSTER. ONUN GÖZÜNÜ  
TOPRAKTAN BAŞKA BİR ŞEY DOYURMAZ.”**




Ali's behavior was very greedy, wasn't it?

What a thought-provoking warning is the following saying of our Prophet:

**“If a man has two streams full of gold, he asks for a third. Only the grave can satisfy his greed.”**



لَوْ كَانَ لِأَيْنِ آدَمَ وَادِيَانِ مِنْ ذَهَبٍ  
لَأَحَبَّ أَنْ يَكُونَ لَهُ ثَالِثٌ وَلَا يَمْلَأُ مُفَاهُ  
إِلَّا التُّرَابُ»  
رَوَاهُ التِّرْمِذِيُّ.



## OGUL

**B**ir zamanlar haydutlar yol kesip insanları soyar, yakaladıklarını esir pazarında satarlarmış.

Bir soygunda yaşlı ve yoksul bir adam haydutların eline düşmüş. Haydutların reisi yaşlı adama:

- Esir pazarında satılmak istemiyorsan, yüz altın getir; seni serbest bırakalım, demiş.

Yoksul adam ailesine yazdığı mektupta:

- Beni kurtarmak için verecek paranız olmadığını biliyorum. Ama başıma gelenleri bilesiniz diye yazıyorum, demiş.

Yoksul adamın iyi kalpli ve cesur bir oğlu varmış. Babasının mektubunu alır almaz haydutların yanına koşmuş:

- Ağalar! diye yalvarmış. Babamı karşılıksız serbest bırakın demiyorum. Çünkü bunu yapmayacağınızı biliyorum. Babam yaşlı, güçsüz, kuvvetsiz biri. Onu satın bile, elinize birşey geçmez. Onun yerine beni satın. Böylece daha çok para kazanırsınız, demiş.

Bu teklif haydutların hoşuna gitmiş:

- Bunu bir de reisimize danışalım, demişler.

## SON

**I**n ancient days, bandits would wait on the side of the road to rob and kidnap people, and sell them in the slave markets.

One day, an old and poor man was captured by the bandits. The leader of the bandits told the old man:

“If you don’t want us to sell you in the slave market, you must bring us a hundred pieces of gold; only then we will let you go.”

The old man wrote a letter to his family, saying:

“I know that you don’t have enough money to buy my freedom. I am only writing this letter to let you know what happened to me.”

The old man had a kind-hearted and brave son. When he got his father’s letter he went to the bandits and said:

“Oh, my lords, I know that you will not release my father without a ransom. I am not asking you to do this. But you can see that he is a poor, weak, old man. If you sell him, you will not get a high price. Take me, and sell me, instead. You will get much more money this way.” The bandits liked this offer.

Pala bıyıklı eşkiya reisi bu sözleri duyunca kulaklarına inanamamış. Yaşlı adamın oğluna hayranlıkla bakarak:

- Vay be! Dünyada ne yiğit evlatlar var. Böyle bir insana can kurban. İnsanlık öldümü be aslanım? Babanı sana başıslıyorum. Haydi gidin, demiş.

Yoksul baba ile fedakar oğlu sevinerek evlerine dönmüşler.

Bu hikaye bize Peygamber efendimizin şu hadisi şerifini hatırlatıyor:

**“BİR ÇOCUK BABASININ HAKKINI ÖDEYEMEZ.  
EĞER ONU KÖLE OLARAK BULUR;  
SATIN ALIP HÜRRİYETİNE KAVUŞTURURSA,  
HAKKINI ÖDEMİŞ OLUR.”**





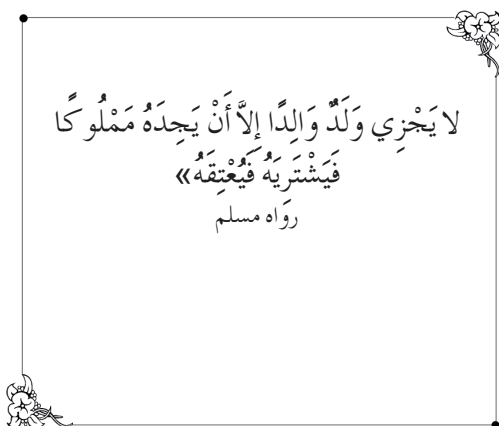
But they said that they needed to ask their leader first. Their leader couldn't believe what he heard. He looked at the brave son in admiration and said:

“Oh, so there are still such brave sons living on the Earth. Wonderful! I would sacrifice myself to have such a brave person. Come, I give you your father's life for your sake. You and your father are both free to go.”

The old man and his brave son returned home, being very happy at the outcome of their adventure.

This story reminds us of the following hadith of the Prophet:

**“A child can never repay for the rights of his father. Only if he finds his father as a slave and buys him to liberate, he could pay for his rights”**



## OĞLAK

**N**ecip oğlakları çok severdi. Babasının hediye ettiği oğlağı, yaz boyu besleyerek büyüttü. Bu güzelim oğlağın peşinden koşarak gelmesi, avuçlarına küçük toslar atması doğrusu çok hoştu.

Babası Necip'e:

- Sakın kapıyı açık bırakma! Oğlak içeri girer, eşyalara zarar verir, diye sık sık tembih ederdi.

Bir gün Necip topunu almak için koşarak eve girdi. Babasının sözünü hatırladı ama, hemen geri çıkacağım diye kapıyı kapamadı. Onu koşarken gören oğlağın peşinden içeri daldığını farketmedi.

Oğlak, güzel mavi gözleriyle Necip'in nereye gittiğini araştırırken, salondaki büyük aynaya doğru yaklaştı. Karşısında kendisi gibi bir oğlak görünce, ona doğru ilerledi. Bu küstah hayvanın korkmadan üzerine doğru gelmesine içerledi. Ona haddini bildirmek istedi. Birden ileri atılarak var gücüyle tosladı.

"Şangırrrrr!" diye bir ses duyuldu. Kocaman ayna tuzla buz olmuştu.

## THE KID

**N**ecip loved goats very much; especially the little kids. His father gave him a kid as a gift to look after. Necip fed it and raised it during the summer. He loved it when the kid ran up to him and gently butted his hands.

Necip's father always told him:

"Don't leave the door open, otherwise the kid will come in the house and damage the furniture."

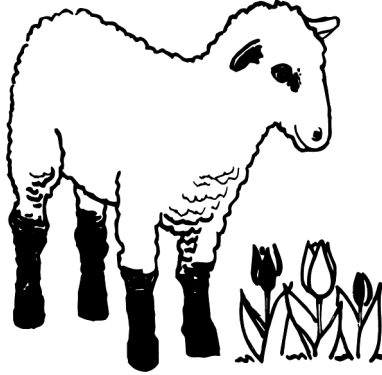
One day, Necip ran into the house to get his ball. He had remembered what his father had told him, but didn't bother to close the door as he was going to be very quick. He didn't notice that the kid ran after him into the house.

While the kid was searching for Necip, it found itself in front of the big mirror in the living room. Another kid was looking at it. When the kid moved closer, the one in the mirror came closer, too. It went crazy when it saw the other kid approaching. The kid put its head down, ran at the mirror, and butted it. It wanted to teach the other goat a lesson. A huge crash was heard throughout the house. The mirror had been

Necip Peygamber efendimizin iki genç sahabisi Abdullah  
ibni Ömer ile Abdullah İbni Amr'a ayrı ayrı zamanlarda:

**“BABANIN SÖZÜNÜ DİNLE!**

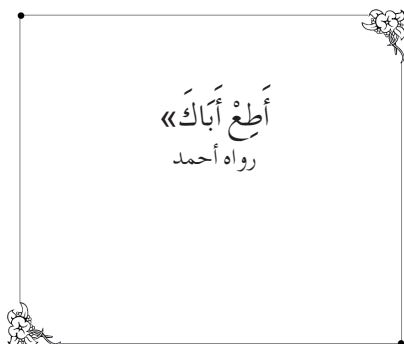
buyurduğunu bilseydi, babasının sözünden çıkmazdı.



smashed into hundreds of pieces.

If Necip had known what our Prophet had told his two young companions, Ibn Umar and Abdullah Ibn Amr he would never have ignored his father's advice:

**“Obey your father!”**



## MARİFETLİ ÇOCUK

Üç kadın ellerinde sepetleriyle pazardan dönüyorlardı. Dinlenmek için yolun kenarındaki kanapeye oturdular. Çocukları hakkında sohbet etmeye başladılar.

*Birinci kadın;* oğlunun çok hareketli olduğunu, ellerinin üzerinde dakikalarca yürüyebileceğini söyledi.

*İkinci kadın,* bülbül sesli oğlunun şarkılarına herkesin bayıldığını anlattı.

*Üçüncü kadın* onları dinlemekle yetindi. Niçin konuşmadığını sorduklarında:

- Benimkinin anlatılacak bir marifeti yok, dedi.

Bu konuşmalara kulak misafiri olan bir ihtiyar, kadınların peşinden yürüdü.

Sokağın başında kadınlar sepetlerini yere bırakıp yorulan kollarını, ağrıyan bellerini oğuşturmaya başladılar. Onları gören çocukları koşarak geldiler.

Birinci kadının oğlu perendeler atarak ellerinin üzerinde yürüyordu.

İkinci kadının oğlu bir taşın üzerine oturup annesinin sevdiği şarkılardan birini söylemeye başladı. Diğer kadınlar

## THE TALENTED CHILD

**T**hree women were returning from the market with baskets in their hands. They sat on a bench in order to take a break. They started to talk about their children.

The first woman told them how active her son was and told that he could walk on his hands for minutes.

The second woman said that her son could sing very well and that everyone loved his singing.

The third woman only listened. The other women asked her why she didn't say anything.

"My son has no talents of which I can boast," she said.

An old man, who was passing by, overheard their conversation and decided to follow them. When the women came to the street on which they lived they stopped again to rest, leaving their baskets on the ground. Their children saw them and came running up to their mothers.

The first woman's son was turning cartwheels.

The second woman's son started to sing one of his

onu coşkuyyla alkışladılar.Üçüncü kadının oğlu ise;

-Sana yardım edeyim anneciğim, diyerek sepetin kulpuna yapıştı. Kadınlar oradan geçmekte olan yaşlı adama, çocuklarının marifetini nasıl bulduğunu sordular.

- Ben marifetli bir çocuk gördüm, dedi ihtiyar. O da annesine yardıma koşan şu çocuk. O, Peygamber efendimizin şu hadis-i şerifine uygun davrandı:

**“HERKESE ANNESİNİN HİZMETİNDE  
BULUNMAYI TAVSİYE EDERİM.”**





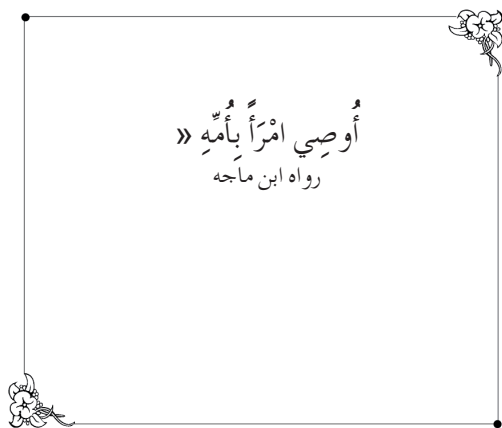
mother's favorite songs. All the women applauded him. The third woman's son came and asked:

“Shall I help you Mom?” and picked up the basket.

The women stopped the old man and asked him what he thought of their talented children.

“I saw only one talented boy,” he said. “He is the one that is running to help his mother to carry her basket. He has behaved in accordance with the following hadith of our Prophet:

**“I advise everyone to serve their mother.”**



## PLASTİK TABAK

İhtiyar marangoz iyice yaşlanmıştı. Gözlerinde fer, parmaklarında derman kalmamıştı. Elleri titrediği için kaşığı tutamıyor, yemeği sofrası örtüsüne döküyordu.

Oğlu ile gelini dikkatli davranmıyor diye ona kızıyorlardı. Hele yemeğin çenesinden aşağı sızması onları çok rahatsız ediyordu. Sonunda ihtiyarın sofrasını ayırdılar. Kendileri masada yerken ona yer sofrası hazırladılar.

Küçük torunu Hasan, dedesinin durumuna çok üzülüyor; yemek yerken onun kolundan tutarak dökmeden yemesine yardım ediyordu.

Birgün yaşlı adam, ıslak gözleriyle masadakileri seyrederken elindeki yemek tabağını düşürüp kırdı. Buna daha çok öfkeleniler. Kalbini kıracak sözler söylediler. Yemeğini plastik tabakla vermeye başladılar.

Birgün ihtiyar marangozun oğlu, karısına meyvaları plastik tabağa koymamasını söylerken:

- Kaldır at bunları, dedi.

Hasan plastik tabaklardan ikisini ayırarak:

- Bunları atma anne; ileride lazım olacak, dedi.

## PLASTIC PLATE

**T**here was a poor carpenter who was getting old. He had lost all his strength and his eyes did not see very well anymore. Because of his shaking hands he could no longer hold a spoon properly. He spilt more food on the tablecloth than he was able to put in his mouth.

His son and daughter-in-law were always telling him to be careful. They would get very angry with him, especially when the food dribbled down his chin. Finally they started set a separate table away from theirs.

His little grandson Hasan felt very sad about his grandfather. He tried to help him by holding the spoon for him, so he would not spill his food.

One day, the old man accidentally dropped and broke his plate while he was eating. He looked at his kids sitting at the table with tears in his eyes. They got very angry. They scolded him and broke his heart. From that time on they started to give his meal in plastic plates.

One day, the carpenter's son told his wife not to put the fruit on the plastic plate, and told her to throw the plates into

Babası merakla sordu:

- Ne yapacaksın onları?

Hasan şunları söyledi:

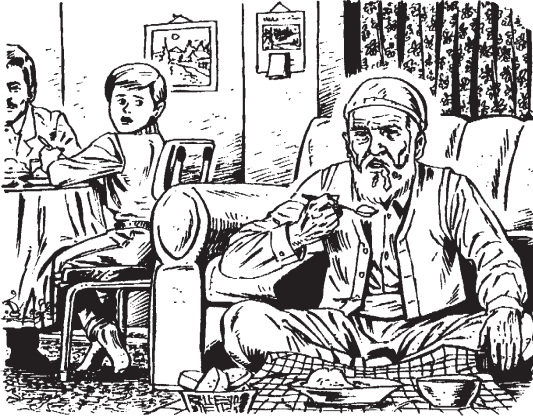
- Yaşlandığınız zaman size bu kaplarla yemek vereceğim.

Hasan'ın babasıyla annesi ihtiyar adama yaptıklarına çok utandılar. Onu tekrar sofraya aldılar.

Marangozun oğlu ile gelini, insanı cennete götürecek en iyi şeyin ana, babaya iyilik etmek olduğunu bilselerdi, her halde böyle davranmazlardı.

Peygamber efendimiz ne güzel buyurmuş:

**“ALLAH'IN RIZÂSI, ANNE-BABAYI MEMNUN  
ETMEKLE KAZANILIR. ALLAH'IN GAZABI,  
ANNE-BABAYI ÖFKELENDİRMEKLE ÇEKİLİR.”**



the trash.

Hasan took two of the plates and told his mother not to throw them away for they will need the plates in the future.

“What do you want them for,” his father asked.

Hasan replied:

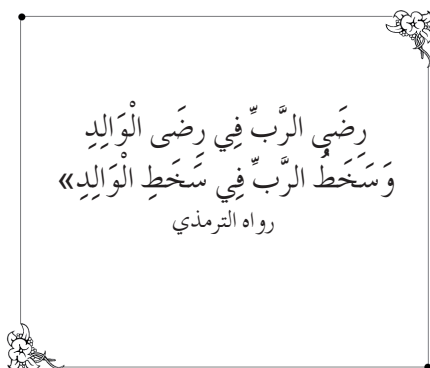
“I will use them for your meals when you get older.”

Hasan’s parents felt very ashamed. They started to let their father eat with them once again.

If the son and his wife had only known that the best way to get into Heaven is to treat our parents well they would probably not have acted in such a way.

Our Prophet made this clear in the following Hadith:

**“Allah’s consent would be gained by pleasing the parents, and Allah’s wrath would be drawn by upsetting the parents.”**



## KALEM

**C**elal fakir bir marangozun oğluydu.

Dolma kalemını kaybettiği için yolun kenarına oturmuş ağlıyordu.

Oradan geçmekte olan iyi giyimli bir adam Celal'in niin ağladığını ğrendikten sonra cebinden bir kalem çıkarıp:

- Kaybettiğin kalem bu muydu? diye sordu.

Celal hıçkırıklarını tumaya çalışırken:

- Hayır, benim kalemim bu kadar güzel değildi, dedi.

Adam Celal'in dürüstlüğünü beğenmişti.

- O halde doğru sözlü olduğun için ben de bu kalemi sana hediye ediyorum. Lütfen kabul et, diye kalemi ona verdi.

## **FOUNTAIN PEN**

**C**elal was the son of a poor carpenter. He was sitting on the street corner and crying; because he had lost his fountain-pen.

A well-dressed man was passing by. He stopped and asked Celal what the matter was. When he heard his problem, he took a pen from his pocket and asked:

“Is this the pen you lost?”

Celal tried to stop crying and answer:

“No, it is not. My pen was not as nice as that one.”

The man admired Celal’s honesty.

“Because you are an honest boy and telling the truth, as a reward I am giving you this pen. Please accept it.”

Peygamber efendimiz doğru sözlü olanlara Allah'ın vereceği karşılığı şöyle bildirmiştir:


**“DOĞRU SÖZLÜLÜK İYİLİĞE,  
İYİLİK DE İNSANI  
CENNETE GÖTÜRÜR.”**






Our Prophet told us how God will reward honest people in the following hadith:


**“Telling the truth leads to virtue and virtue leads to paradise.”**



إِنَّ الصَّدْقَ يَهْدِي إِلَى الْبِرِّ وَإِنَّ الْبِرَّ يَهْدِي  
إِلَى الْجَنَّةِ  
رَوَاهُ الْبُخَارِيُّ



## YALANCI

 gün mahkemede bir kadınla bir erkeğin davası vardı. Kadı Efendi yerini alınca duruşma başladı. İlk söz kadına verildi.

Kadın yanındaki çelimsiz adamı göstererek:

- Bu adam bana saldırdı; namusumu iki paralık etti; davacıyım, diyerek ağlamaya başladı.

Adam kendini savundu:

- Yalan söylüyor, efendim! Ben sattığım koyunların parasını sayarken bu kadın yanıma geldi ve kendisine para vermemi istedi. Aksi halde beni zor durumda bırakacağını söyledi. Teklifini kabul etmediğimi görünce, bağırıp çağırmaya başladı.Kadı Efendi onları söz ve tavırlarına bakarak kimin haklı, kimin haksız olduğunu anladı. Fakat bunu belli etmedi. Adama:

- Zavallı kadına hem saldır, hem de saldırmadım diye yalan söylersin ha! Çabuk cebindeki paraları ona ver. Yoksa seni hapse atarım, diye çıkıştı.Kadı Efendi'nin bu davranışı herkesi şaşırttı.Paraları sevinçle kavrayan kadın, Kadı'ya dua ederek gitti. O zaman Kadı Efendi adama dönerek kadının peşinden koşup elindeki paraları almasını söyledi. Neye uğradığını şaşıran adam, paralarına yeniden kavuşma ümidiyle

## LIAR



One day a man and a woman were on trial in a court. When the judge came in the session started. The first speech was made by the woman.

She pointed at the skinny man standing next to her and said: "This man attacked me and took away my honor," and she began to wail.

The man defended himself, saying: "She is lying, sir! This woman came to me while I was counting the money that I had earned from selling my sheep. She wanted money from me. She threatened me, saying that if I did not give it to her she would create problems for me. When I refused she started to scream." After listening them, the judge knew who was telling the truth and who was lying. But he said nothing.

Then he turned to the man and said angrily: "You attacked this poor woman and then come and tell us a pack of lies. Give all the money in your pocket to this woman or I will put you in jail."Everybody was shocked. They hadn't expected the judge to react in such a way. The woman gladly took the man's money, and left the courtroom praying for the judge. As soon as she left, the judge told the man to go and follow

dışarı fırladı. Biraz sonra ikisini tekrar mahkemeye getirdiler. Adam sağını, solunu ovuşturarak sızlanıp duruyordu. Çizilen suratından kan sızıyordu. İlk söz yine kadına verildi. Kadın öfkeliydi:

- Kadı Efendi! Bu zorba adam, bu defa da sizin bana verdiğiniz paraları elimden almaya kalktı, dedi. Kadı Efendi:

- Peki alabildi mi? diye sordu. Kadın sırtarak:

- Bende şu siskaya para kaptıracak göz var mı? deyince Kadı Efendi gürledi:

- Bre utanmaz kadın! Namuslu biri gibi davranarak bu adamın sana saldırdığını iddia ettin. Madem öyle idi, haksız yere aldığı paraları geri vermemek için çırpındığından daha çok namusunu korumak için çırpınman gerekmez miydi? Çabuk ver adamın paralarını!

Kadı Efendi yalancı kadını cezalandırmadan önce ona Peygamberimizin şu hadîsi-i şerifini hatırlattı:

**“YALANCILIK AHLÂKSIZLIKTIR. AHLÂKSIZLIK  
ADAMI CEHENNEME GÖTÜRÜR.”**

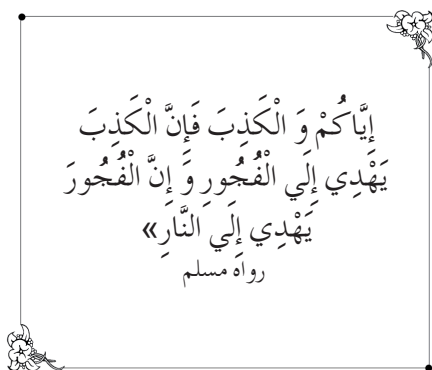


her in order to get his money back. The man was once again shocked and rushed out quickly, hoping to get his money back. A few minutes later, they were brought back into the courtroom again. The man was hurt, and had bruises and cuts on his face. The woman spoke first again. She was very angry.

“Sir, This brute tried to take away the money you had given me.”

The judge asked her: “Did he manage to get it?” “Do you think I would give up anything to this man!” the woman answered, smiling. The judge turned and shouted at her:

“You shameless liar, you acted like an honest woman, claiming that he had attacked you. If that was true you would have fought harder to protect yourself than to protect the money which wasn’t yours. Now give him back his money immediately!” Before giving her a sentence, the judge reminded the woman our Prophet’s following hadith: **“Lying is immoral and immorality leads a man to hell.”**



## KESTANE AĞACI

H

üsnü Emmi parmağıyla sanığı gösterdi:

- Hâkim bey! Ben geçen yıl gurbete giderken  
bu adama elmas taşlı bir yüzük emanet etmiştim.

Şimdi yüzüğümü geri istiyorum, vermiyor, dedi.

Hâkim sanık yerinde oturan Mıstık Kâhya'ya sordu:

- Bu adamın yüzüğünü neden vermiyorsun?

Mıstık Kâhya:

- Yalan söylüyor bu adam. Bana yüzük falan vermedi,  
dedi.

Hâkim Hüsnü Emmi'ye sordu:

- Yüzüğü bu adama verdiğini gören bir şâhidin var mı?

- Yok, dedi Hüsnü Emmi. Bir kestane ağacının altında  
yüzüğü ona verirken yanımızda kimse yoktu.

O zaman Hakim Hüsnü Emmi'ye:

- Çabuk oraya git ve bana kestane ağacından bir dal  
getir, dedi.

Mıstık Kâhya'ya da orada beklemesini söyledi.

Çok geçmeden Hâkim Mıstık'a:

## THE CHESTNUT TREE

Husnu was talking to the judge, pointing to the suspect. "Sir! I left a diamond ring with this man before going abroad last year. Now I want my ring back, but he refuses to give it to me."

The judge asked Mistik Kahya, who was sitting in the box:

"Why don't you give him his ring back?"

"He is lying. He didn't give me a ring," Kahya answered.

The judge turned to Husnu:

"Do you have a witness who saw you give this man the ring?"

"No, there was no one with us when I gave the ring to him under a chestnut tree."

The judge ordered Husnu to go and fetch him a branch from the chestnut tree.

A few minutes later the judge turned to Mistik Kahya and said:

- Nerede kaldı bu Hüsnü Emmi? Bak bakalım şu pencereden geliyor mu, dedi.

Mıstık Kâhya yerinden kımıldamadan konuştu:

- Üç saatten önce gelemez, Hâkim Bey. Orası uzak bir yer.

O zaman Hâkim Mıstık Kâhya'ya:

- Seni yalancı budala. Yüzüğü almadınsa kestane ağacının uzakta olduğunu nereden biliyorsun? Sen Peygamber efendimizin:

**“YALAN SÖYLEMEK KÖTÜLÜĞE,  
KÖTÜLÜK DE İNSANI CEHENNEME GÖTÜRÜR.”**

buyurduğunu duymadın mı? diye bağırdı. Sonra da ona ağır bir ceza verdi.





“Where could he be? I wonder when he will come back. Go look out the window and tell me if he is coming.”

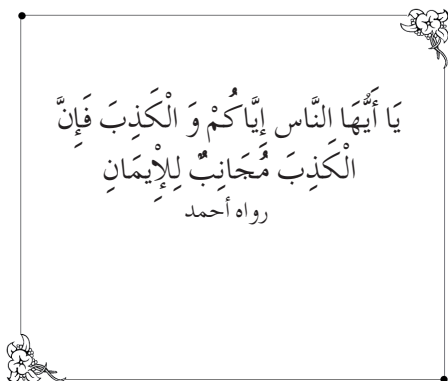
Mistik Kahya did not even move from his place, but answered: “He can’t be back in less than three hours; it’s a long way from here.”

The judge turned to Mistik Kahya and said:

”Not only are you a liar, you are a fool as well. If you had not taken the ring you would not know where the chestnut tree was. Have you never heard the hadith of our Prophet?

**“O people! Never lie! Because lying and faith never come together.”**

The judge gave him a heavy punishment for his crime.



## YANKI

**K**üçük Remzi, tarlada çalışan babasına yemek götürüyordu. Çok uzakta, tepedeki kayalıkların dibinde bir karaltı gördü. Bir çocuk sandığı dikili taşa doğru “Heey!” diye bağırdı.

Tepedeki kayalıklardan “Heey!” diye bir ses geldi.

Remzi bunun bir yankı olduğunu bilemediği için kayalıkların arkasına saklanmış bir çocuğun kendisiyle alay ettiğini düşündü ve:

- Gelirsem fena yaparım, diye bağırdı.

Aynı ses cevap verdi:

- Gelirsem fena yaparım!

İyice öfkelenen Remzi var gücüyle bağırdı:

- Çık meydana, korkak!

Yine aynı karşılığı alınca tepeye doğru koşmaya başladı. Yorulmuştu. Tepenin eteğinde kimseyi göremeyince, kendini beğenmiş çocuğun bir yerlere saklandığını zannetti. Kayalara tırmandı. Bu arada ağızına geleni söylüyordu. Onu bir eline geçirirse, neler yapacağını biliyordu. Ama tabansız oğlan karşısına çıkmaya cesaret edemiyordu.

## THE ECHO

**L**ittle Remzi was taking food to his father who was working in the fields. He spotted a shadowy figure behind the rocks at the top of the hill. Thinking that it was another child he shouted to him, saying "Heeeeey!" A voice came back, saying "Heeeeey!" from the hill top.

Not realizing that it was an echo, he thought that another child was up there and making fun of him.

"Just wait and see what happens if I come there!"

The voice answered:

"Just wait and see what happens if I come there!"

Remzi got really angry and shouted at the top of his voice:

"Come out and let me see you, you coward!"

When the same answer came back to him he started to run toward the cliff. Soon he was tired, but he couldn't see anyone there. He thought that the other child must be hiding somewhere else. He climbed up the rocks, shouting all the while. He thought about what he would do to that other child

Hayli oyalandığı için babasının çok acıkmış olacağını düşünerek çocuğu aramaktan vazgeçti.

Tarlaya varınca babasına anlattı.

Babası ona bir atasözünü hatırlattı:

“Her istediğini söyleyen, istemediğini işitir” dedi.

Eğer Remzi Peygamber Efendimizin şu hâdis-i şerifini bilseydi, böyle davranmazdı:

**“ALLAH’A VE ÂHİRET GÜNÜNE İNANAN KİMSE,  
YA İYİ SÖZ SÖYLESİN  
YA SUSSUN!..”**

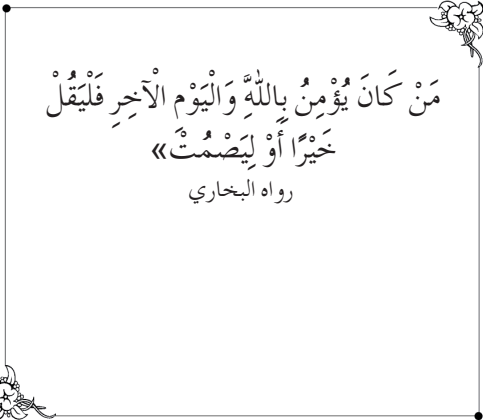
when he caught him. But that cowardly child didn't dare to come out.

After a long time, he remembered his father. He must be very hungry by now. When he got to his father he told his father everything that had happened. His father listened to him and reminded his son of a proverb:

“The one who talks whatever he wants hears whatever he doesn't want to hear.”

If Remzi had known the following saying of the Prophet he would not have acted in such a way:

**“Let the one who believes in God and the Last Day speak good or remain silent.”**



مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيَقُلْ  
خَيْرًا أَوْ لِيَصْمُتْ»  
رواه البخاري

## EKMEK

**S**oğuk bir kış günüydü.

Hasan fırından ekmek almış, eve dönüyordu.

Kemikleri dışarı fırlamış bakımsız bir köpeğin yalvarır gibi sesler çıkararak sepetindeki ekmeklere baktığını gördü.

Zavallı hayvanın hali Hasan'ın yüreğine dokundu. "Ekmeğin birini köpeğe versem, annem kızar" diye söylendi. Sonra da herşeyi göze alarak sepeti karların üzerine bıraktı. Ekmeklerden birini köpeğin önüne doğramaya başladı.

Fırından gelmekte olan bir adam Hasan'ın konuşmasını duymuştu. Kendi filesindeki ekmeklerden birini Hasan'ın sepetine koydu.

Hasan eve vardığında sepetindeki ekmeklerin eksilmediğini hayretle gördü.

## **BREAD**

**I**t was a cold winter day. Hasan was returning home with bread he had bought from the bakery. Suddenly he noticed a poor, skinny dog, which was so thin that all its ribs could be counted. The dog was staring at the bread in Hasan's basket and whining.

Hasan was deeply moved by this pitiful sight. He said to himself "If I give one of my loaves to this poor dog, My mother will be very angry." Then deciding that it was worth to take the risk of his mother's wrath, he put the basket down and started to break the bread into small pieces for the dog.

A man who was coming back from the bakery

Eğer Hasan Peygamber Efendimizin şu hadisini bilseydi, olayı kendi kendine açıklayabilirdi:

**“SADAKA, MALI EKSİLTMEZ.”**



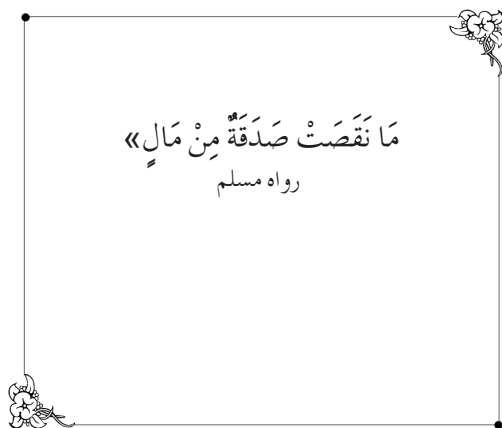


heard what Hasan had said. He secretly put one of his own loaves into Hasan's basket.

When Hasan arrived home he was surprised to find out that he had just as much bread as he had bought from the bakery.

Of course, Hasan could have explained this if he knew the following hadith of the Prophet:

**“Charity does not lessen the wealth.”**



## CİMRİ

İhsan'ın cimri bir dayısı vardı.

Malını ne yer, ne de yedirirdi.

Bu yüzden onu hiç kimse sevmezdi. Bu cimri adam:

“İnsanın serveti elinin altında olmalı” diyerek bütün mal varlığını altına çevirdi. Onu da götürüp bahçenin bir köşesine gömdü.

Hemen her gün altınlarını çıkarır, sayar, yine toprağa gömerdi.

Birgün altınları gömdüğü yerde bulamadı. Belli ki çaldırmıştı. Deli divâneye döndü. Saçını başını yoldu.

Durumu öğrenen İhsan, dayısına şunları söyledi:

- Boşuna ağlama, dayıcığım. O altınlar zaten senin değildi ki! Eğer senin olsaydı toprağa gömmez, ondan faydalanmaya bakardın...

Cimrilikten Allah'a sığınan Peygamber Efendimiz, böylesi adamlar hakkında şöyle buyurmuştur:

## THE STINGY

**I**hsan had a stingy uncle. He lived meagerly. He neither spent any of his money, nor he gave anything to anybody else. For this reason, no one liked him.

This poor miser exchanged everything he owned with gold, because he wanted to see everything he owned before his eyes. He then buried all the gold in his garden.

Every day he took the gold out from the ground and counted them one by one; he then buried them again in the same place.

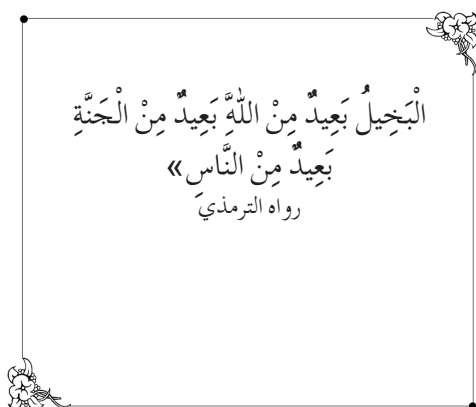
One day, he couldn't find the gold in their place. Someone must have stolen it. He went crazy with anger.

Ihsan, when he learned about what had happened, went to visit his uncle and said:

"Don't cry for the money. It was not yours. It didn't belong to you. If it had, you wouldn't have buried it in the garden, but you would have used it for your benefit." Our Prophet who took refuge in God from stinginess said in his following hadith:

**“CİMRİ, ALLAH’TAN UZAK, CENNETTEN UZAK,  
İNSANLARDAN UZAKTIR...”**

**“A stingy person is far from Allah, far from paradise  
and far from other human beings.”**



## AYAKKABI

**K**ış fena bastırmıştı. Sadi çok üşüyordu. Çünkü yırtık ayakkabısı su alıyordu. Ailesinin yoksul olmasına ilk defa o yıl üzüldü. “İyi bir elbise, kalın bir palto ve sağlam bir ayakkabı alacak kadar paramız olsa ne olurdu!” diye söylendi.

Birgün elindeki çantasıyla okuldan eve dönüyordu. Büyük Cami’nin yanına gelince, ikindi ezanı okunmaya başladı. Sadi camide cemaatla namaz kılmayı çok severdi. Hemen cami avlusuna girdi. Abdest almak için şadırvana gitti. Çantasını kanapenin üzerine koydu. Kollarını sıvamaya başladı.

Bir çoğunu tanıdığı müslümanlar şadırvanın etrafında abdest alıyorlardı.

Bir musluğun önüne oturdu. Ayakkabısını çıkarmaya başladı. Çorabı yine kirlenmişti. Yırtık ayakkabısını öfkeyle yere attı. İşte bu sırada, yanında abdest alan adamın bir ayağını yıkayıp kalktığını gördü. Zavallının öteki ayağı yoktu.

Sadi iyi bir ayakkabım yok diye üzüldüğü için utandı. Ayağı olmayan bu adamın belki de bir çok ayakkabı alacak parası vardı. Ama para herşeyi satın alamıyordu.

## THE SHOES

It was a long, hard winter. Sadi was very cold, because his shoes were worn and they let the wet in. He was sorry for the first time that his family was poor. He thought how nice it would be if they had enough money to buy a thick coat and some good shoes.

One day Sadi was returning from school with his bag in his hand. He stopped before the central mosque just as the adhan for afternoon prayer was being called. Sadi liked to pray in the mosque, so he went into the courtyard and went to the fountains to perform his ablution. He left his school bag on the bench and rolled up his sleeves.

He knew almost everybody who was performing ablution there.

He sat in front of a fountain and took off his shoes. His socks were dirty and wet. Angrily he threw one of his torn shoes on the ground. Then he saw a man performing ablution next to him. This man washed one leg and then stood up. Sadi noticed that that the man had only one leg.

Now he was embarrassed. He had been worried about

Namazdan sonra ellerini daha ykseğe kaldırarak dua etmeye başladı. O gn Allah Tel'ya kendisine sağlam bir ayak verdiği için şkretti.

Peygamber Efendimiz ne gzel buyurmuş:

**“KANAA TKR OL! İşTE O ZAMAN EN İYİ  
şKREDEN SEN OLURSUN.”**



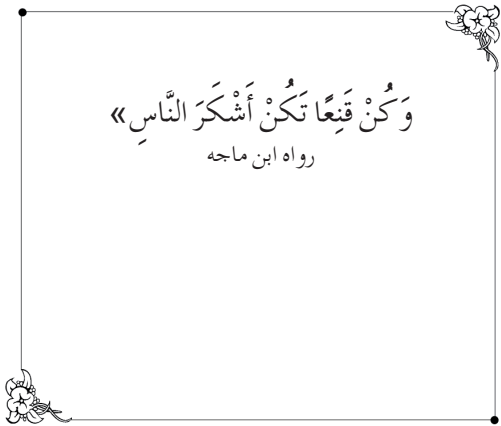


his shoes, but that man had only one leg. He maybe had a lot of money to buy shoes. But money wasn't everything.

After completing his prayer, Sadi began to pray to God, raising his hands high. He thanked God for his strong legs.

How wonderful is the following saying of our Prophet:

**“Always be content with less. Then you will be the best in thanking God.”**



وَكُنْ قَنِعًا تَكُنْ أَشْكَرَ النَّاسِ  
رواه ابن ماجه

## OTOMOBİL

**H**ikmet başarılı bir öğrenciydi. Evlerinden hayli uzakta bulunan bir ortaokulda okuyordu. Hergün okula otobüsle gidip geliyordu. Çeşitli merakları vardı Hikmet'in. Bunlardan biri de otomobil merakıydı. Okula gidip gelirken gördükleri bütün vasıtaların marka ve modellerini arkadaşlarına bir çırpıda söylerdi. Fakat kendilerinin bir otomobilleri olmamasına çok üzüldü. Anlayışlı bir çocuk olduğu için de üzüntüsünü babasına ve annesine söylemezdi. Çünkü babası küçük bir memurdu. Dört kişilik ailesinin geçimini zor sağlıyordu. Ondan otomobil istemenin elbette hiçbir anlamı yoktu. Geçimlerini sağlamak için didinip duran bir insanı, olmayacak bir istekle üzme, büyük haksızlık olurdu.

Kendileriyle aynı mahallede oturan ve aynı okulda okuyan Ahmed adlı bir arkadaşının okula yaya gidip geldiğini görür ve buna bir anlam veremezdi.

Yağmurlu bir gündü. Hikmet bazı arkadaşlarıyla otobüs bekliyordu. Ahmed'in yağmura aldırmadan yanlarından hızlı geçip gittiğini gördü. Ona:

- Otobüs gelmek üzere. Boşuna ıslanma, diye seslendi.  
Ahmed:-

Bir yere uğrayacağım, sağol, diyerek yoluna devam etti.

## CAR

**H**ikmet was a good student. He was going to a secondary school far from his home. Everyday he went to school and return home by bus. Hikmet had several hobbies. One of them was cars. When he was on his way to his school, he could tell his friends the model and make of any car they saw on the road. He was a little sad for his family didn't have a car. However he never complained about this to his family, because he knew that they couldn't afford one. His father was a civil servant and barely earned enough to feed their family of four. It would be silly to ask for a car. It would also be unfair to ask from his father who was doing his best for his family.

Hikmet's friend Ahmad lived in the same neighborhood. But he never took the bus to school. He always walked the long way there and back. Hikmet couldn't understand why his friend did this.

One day, it was rainy and cold. Hikmet was waiting at the bus stop with his friends. Ahmad passed by in front of them, ignoring the rain.

"Ahmad, the bus will be here soon. Why are you walking?"

Aynı olay birkaç defa geçince, Hikmet arkadaşının niçin otobüse binmediğini iyice merak etmeye başladı. Birgün bu konuyu annesine açtı.

Annesi Ahmet'in ailesini iyi tanıyordu. Babası birkaç yıl önce geride altı çocuk bırakarak ölmüştü. Zavallı annesi evlerde temizlik yaparak onları kıt kanaat geçindiriyordu. Ahmet'in otobüse binmemesi, parasızlık yüzündendi.

Hikmet buna çok üzüldü. Otomobilimiz yok diye yakındığını düşünerek utandı. Kendi seviyelerinde olmayan, başlarını sokacak yuvaları bulunmayan, karınlarını doyurabilmek için didinip duran binlerce insanla aynı şehirde yaşadıklarını düşündü. Verdiği nimetler için Allah'a şükretti.

Otomobilimiz yok diye üzülen Hikmet, Peygamber Efendimizin şu hadîs-i şerifini duysaydı, herhalde üzülmeydi:

**“KENDİNİZDEN AŞAĞIDAKİLERE BAKIN,  
DAHA YUKARIDAKİLERE DEĞİL.”**

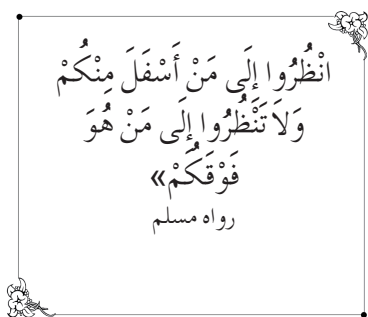
Hikmet asked.

“Thank you but I have to stop by somewhere else first,” he said and continued walking. After same event happened a few more times in the following days, Hikmet started to wonder why Ahmad was not taking the bus. One day, he told his mother about this. Hikmet’s mother knew Ahmad’s family well. Ahmad’s father had died a few years ago leaving six children behind. His poor mother tried to earn money and feed his family by cleaning other people’s houses. Ahmad couldn’t take the bus because his family couldn’t afford it.

Hikmet felt sad and ashamed. He had wished for a car, but there were thousands of people living in the same city who didn’t have enough money for food or didn’t have a proper house to sleep in. He thanked God for everything that he had.

If Hikmet had heard the following hadith of our Prophet he would never have felt sad about not having a car:

**“You must compare yourself to those who are lower than you, not to those who are higher than you.”**



# DUMAN

**B**ir zamanlar Hâtem adında çok zengin, zengin olduğu kadar da cömert bir adam varmış. Otlaklarda sürü sürü hayvanları yayılrılmış. Malını başkalarıyla paylaşmaktan büyük zevk alan Hatem'in Duman adında simsiyah bir atı varmış. Duman o kadar eşsiz bir atmış ki, her yerde onun rüzgâr gibi akışı, kartal gibi uçuşu anlatılmış. Hatem bu atı gözü gibi sever, onu hiç bir şeye değişmezmiş.


Hem Hatem'in cömertliği, hem de atının güzelliği padişahın kulağına kadar gitmiş. Padişah başvezirini yanına çağırarak:

- Hatem'in cömertliğini denemek istiyorum. Duman'ın benim için istet, bakalım verecek mi, demiş.

Padişah'ın adamları ertesi gün yola düşmüş. Bardaktan boşanırcasına yağmurların yağdığı bir gece Hatem'in köyüne varıp evine misafir olmuşlar.

Hatem onları coşkuyla karşılamış. Adamlarına yemek hazırlamalarını emretmiş. Çok geçmeden sofralar kurulmuş, kebaplar yenmiş, sonra da misafirler en güzel yataklarda derin uykulara dalmışlar.

## SMOKE

nce upon a time there was a man called Hatem. He was a rich and generous man. He had many herds of animals that grazed in the grassy fields, and he loved to share his wealth with others. Hatem had a pitch-black horse called Smoke. Everybody admired this horse for its speed. It ran like a flying eagle. Hatem regarded Smoke as the apple of his eye, and he would not give it up for anything.

Finally, the fame of his wealth and his beautiful horse reached the ears of the Sultan. When the Sultan heard about him he called his Grand Vizier and said:

“I want to test the generosity of Hatem. Ask him to give me Smoke. Let’s see what he does.”

The Sultan’s men set off the next day. One night when it was raining very hard they reached Hatem’s house and became his guests.

Hatem greeted them with joy and warmth. He ordered his servants to prepare food for his guests. Soon an excellent table was set for dinner and they all sat down to eat. After the

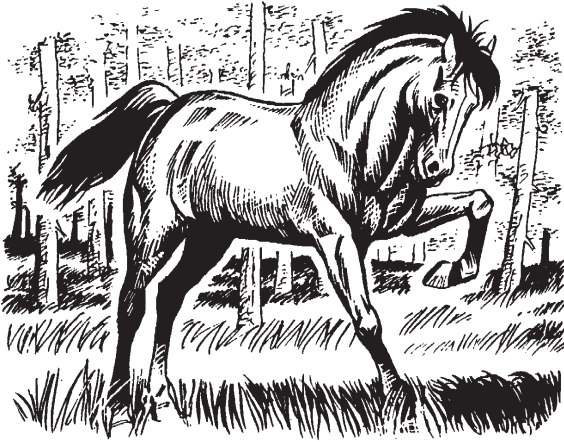
Ertesi sabah Padişah'ın adamları niçin geldiklerini söyleyince, Hatem derin bir üzüntüyle dövünmeye başlamış:

- Ah! Padişahımın buyruğunu keşke gelir gelmez söyleseydiniz. Sizin at etini sevdiğinizi iyi bilirim. Dün akşam hava bozuk olduğundan sizlere ikram etmek için Duman'dan başka kesecek hayvan bulamadım, demiş.

Hatem'in cömertliğı, iki keçi isteyene bir sürü bağışlayan Peygamber Efendimizin cömertliğine ne kadar da benziyor.

Cömertliğin ne iyi bir huy olduğunu Efendimiz şöyle anlatmıştır:

**“CÖMERT, ALLAH'A YAKIN, İNSANLARA YAKIN,  
CENNETE YAKIN, CEHENNEMDEN UZAKTIR.”**





meal the guests were put up in very comfortable beds, where they slept soundly.

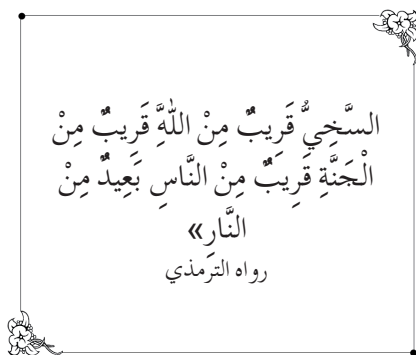
The next morning when the guests explained why they had come, Hatem became very sad and didn't know what to do in his great sorrow.

“What a pity!” he said, “I wished you had told me what the Sultan wanted as soon as you had arrived. I know that you love horsemeat, and last night, as due to the bad weather I couldn't find anything else to offer you. So, I slaughtered Smoke last night for us to eat, as I had no other alternative.”

Hatem's generosity was just like the generosity of our Prophet who offered a herd of goats to a man who asked only two goats from him.

Our glorious Prophet stated in the following hadith how great character generosity was:

**“A generous is close to God, close to human beings, close to paradise, and far from hell.”**



## KERPİÇ

**V**aktiyle Has Murat adında fakir bir adam vardı. Namazında niyazında iyi huylu biriydi. Bir gün evinin duvarını tamir ederken, kerpiç şeklinde dökülmüş bir külçe altın buldu. Sevincinden ne yapacağını bilemedi.

“Artık fakirlikten kurtuldum. Kendime güzel bir köşk yaptırayım. Yerleri beyaz mermerle, odaları en âlâ mobilyalarla döşeteyim. Bahçesinde rengârenk çiçekler, çeşit çeşit meyva ağaçları bulunsun. Bu ağaçlarda dünyanın en güzel kuşları şakınsın” diye düşündü.

O gece bu hayâllerle uyudu.

Ertesi gün evine alacağı hizmetkârları, ahçıları, uşakları düşledi.

Daha sonraki gün başka hayâller kurdu. Hayâl kurmaktan yemeye, içmeye, namaz kılmaya, hatta verdiği bu nimet için Allah’a şükretmeye vakit kalmıyordu.

Yine bir gün Has Murat zihninde binbir hayâlde şehrin dışında dolaşırken mezarlığın kenarında kerpiç kesen bir adam gördü.

Adam, kazma kürekle toprağı kazıyor; çıkardığı toprağı su ve samanla karıştırıp kerpiç kalıbına döküyordu.

## SUN DRIED BRICKS

Once upon a time, there was a poor man called "Murat the Genuine." He was a good-hearted man and a devout Muslim. One day he found a gold ingot in the shape of a sun-dried brick while he was repairing the walls of his house. He was so happy that he didn't know what to do.

He began to think: "Finally I am no longer poor. Now I will build a mansion for myself and furnish its rooms with the best furniture and lay the floors with alabaster. The garden will be full of flowers and all kinds of fruit trees where the most beautiful birds will sing."

That night he had lovely dreams.

The next day, he imagined how many servants he would have, the gardeners, cooks and butlers who would all work in his mansion. The following day he continued to dream such lovely things. All day and all night he would just dream; he didn't even eat, drink, or pray to God and thank Him for the health and wealth he had been given. One day when Murat was walking outside the town, dreaming his dreams, he saw a man cutting sun-dried bricks by the wall of the cemetery. The man was digging out the soil and mixing it with water and straw, which he then put in a mold to make the bricks.

Kerpiç kesen adam, mezar toprağından yapılan kerpiğin daha sağlam olduğunu söyleyince, Has Murat suratına bir şamar yemiş gibi sarsıldı. Kendisini kınayarak yürüyeme başladı.“Hey akılsız adam! dedi kendisine. Bir gün senin toprağından da kerpiç kesecekler. Eline bir külçe altın geçince şaşkına döndün. Namazı, niyazı unuttun. Halbuki hayat senden hergün birşeyler götürüyor. Ölüme adım adım yaklaşıyorsun. Bırak şu hayalciliğı! Allah’ın sana verdiği bu fırsatı iyi değerlendir! Paranı yerli yerince harca! Har vurup harman savurma!”

O sırada öğle ezanı okunmaya başladı.

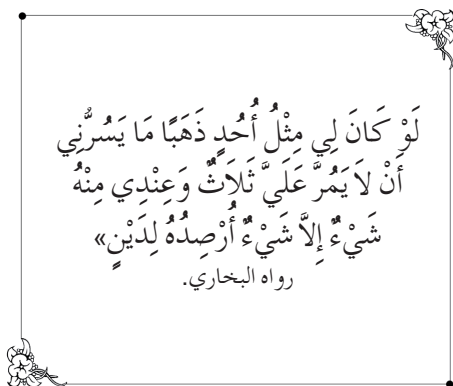
Has Murat, iyi şeyler yapmaya karar veren kimselerin gönül huzuruyla camiye doğru yürüdü. Keşke Has Murat daha önce Peygamber Efendimizin şu hadisini bilseydi o kadar bocalamazdı:

**“UHUD DAĞI KADAR ALTINIM OLSA, BORCUMDAN FAZLASININ, YANIMDA ÜÇ GÜNDEN ÇOK DURMASINI İSTEMEM.”**



The man told Murat that the bricks made from the soil of the graveyard were sturdier than those made from other soil. Murat was shocked. He felt as if he had been punched. Suddenly he awoke from his dreams, and continued on his way, criticizing himself. "Oh, shame on you. Poor, absent-minded man! One day they will make bricks from the soil that covers you. You lost your way when you found that gold. You forgot to pray and thank God. However, life takes many things back each day. You are getting closer to death with every day that passes. Stop dreaming and indulging in fantasies! This is a gift from God; spend your money wisely, don't waste it and don't spend it foolishly!" Just then, the adhan for noon-prayer was being called from the minarets. When he heard this, Murat went towards the mosque with peace in his heart; he now knew what was right and good. If Murat had known earlier the following hadith he wouldn't have undergone such a time of confusion:

**"If I had gold as big as the Mount Uhud, I would not want to keep it with me more than three days except the amount of my debt."**



## MİSAFİR

**H**amdi bahçede oynarken ak sakallı bir ihtiyar gördü. Küçük adımlarla yürüyordu. Şirin konağın bahçe kapısında biraz dinlenmek için durdu. Hamdi'ye:

- Evlat! diye seslendi. Bu misafirhâne bir gece kalabilir miyim?

Hamdi güldü:

- Burası misafirhâne değil, amca, dedi.
- Misafirhâne değil de ne?
- Bizim evimiz.
- Yaa! Peki, bu konağı kim yaptırmış?
- Dedem.
- Dedenden sonra kime kalmış?
- Babama.
- Ondan sonra kime kalacak?
- Herhalde bana.

İhtiyar, Hamdi'nin yüzüne gülümseyerek baktıktan sonra:

## THE GUEST

**H**amdi was playing in the garden when he saw a poor old man with a white beard in the street. The man was walking slowly. He stopped at the gate of Hamdi's house, a beautiful mansion, to take a breath.

"My son, do you mind if I spend the night in this guest-house?" He said

"This is not a guesthouse." Hamdi replied smiling.

"What is it then?"

"It is our home."

"Really? That's nice. Well...who built this mansion?"

"My grandfather!"

"Who inherited it after him?"

"My father!"

"So, who will inherit it after your father?"

"Probably me."

The old man smiled and looked at Hamdi's face for a little while. Then he said:

"As the owner of this house keeps changing, then it means


- Bu konağın sahipleri onu hep bir başkasına bıraktığına göre, hepiniz misafir sayılırsınız, oğul, dedi; sonra da titrek adımlarla yürüyüp gitti.Okullar açıldığında, Din Kültürü dersinde, en çarpıcı tatil hâtıraları konuşulurken Hamdi bu olayı anlattı. Bazı çocuklar ihtiyarın sözlerini anlamsız bulunca, öğretmen Peygamber Efendimizin şu hadisini hatırlattı:

**“BENİM DÜNYA İLE İLGİM, BİR AĞAÇ ALTINDA  
DİNLENDİKTEN SONRA ,YOLUNA DEVAM EDEN YOLCU  
GİBİDİR.”**




you are all guests in this house, doesn't it?" Then he stood up and continued walking. When school started that year, Hamdi told this story in his religion lesson. When some of the students thought that the old man was talking nonsense, their teacher reminded them the following hadith of the Prophet:

**“My relation with this world is like a traveler who continues his journey after having rested under a tree.”**



مَا أَنَا فِي الدُّنْيَا إِلَّا كَرَاكِبٍ اسْتَظَلَّ  
تَحْتَ شَجَرَةٍ ثُمَّ رَاحَ وَتَرَكَهَا»  
رواه الترمذي



## ODUNCU

**H**azreti Musa zamanında fakir bir oduncu varmış. Dağdan topladığı odunları sırtına yükler, şehire getirip satar, kazandığı birkaç kuruşla geçinip gidermiş. Oduncu bu ağır işi yapmaktan yorulmazmış; fakat kendisi gibi odunculuk yapan komşusunun, odunları eşeğine yükleyip getirmesini bir türlü çekemezmiş.

Yoksul oduncu birgün Hz. Musa'ya gelmiş, halini antalarak:

- Sırtımda odun taşımaktan arkam yara oldu. Rahat, huzur denen şeyi hayatımda tadmadım. Ne olur, Rabbinin huzuruna vardığında benim halimi anlat. Odun taşıyabilmek için bana bir eşek versin, demiş.

Hz. Musa Allah Teâlâ'nın huzuruna varınca oduncunun dileğini arzetmiş.

Allah Teâlâ:

- O kulumda kıskançlık hastalığı var. Bu hastalıktan kurtulmadığı sürece rahat edemez. Onun herşeyden önce başkalarına haset etmekten vazgeçmesi gerekir. Bu kıskanç kulumun oduncu komşusunun eşeği hastalandı. Ona söyle, dua etsin de komşusunun eşeği iyileşsin; o zaman kendisine de bir eşek vereyim, demiş.

## THE WOODSMAN

**T**here once was a poor woodsman during the time of Prophet Moses (peace be upon him). He collected woods from the mountains, carried them on his back, and sold them at the market. He lived on the little he earned from this work. The work was hard, but the woodsman never tired of it. But one of his neighbors was also doing the same work; he had a donkey to take the wood to the market. This made the woodsman very jealous. One day the poor woodsman went to Moses to explain his problem.

“I always have many sores on my back from carrying the wood. I have yet to live a peaceful day. Please, when you go before the Lord, explain my situation to Him and ask Him to bestow me a donkey to take my woods to the market.”

When Moses talked to Allah Almighty, he repeated what the woodsman had said.

Allah replied:

“This servant of mine is suffering from jealousy. Until he rids of this illness he won’t feel comfortable. He must give it up. Nowadays the other woodsman’s donkey is sick. Tell him to pray for his neighbor’s donkey. If he does so and the donkey gets well then I will give him a donkey too.”

Hız. Musa fakir oduncuya Allah Teâlâ'nın bu teklifini götürünce, adamın kıskançlık damarları kabarmış:

- Komşumun eşeğinin iyileşmesi için dua edemem. Ben halimden memnunum. Allah'dan eşek de istemiyorum. Yeter ki komşumun eşeğini iyileştirmesin, demiş.

Kıskançlık, gerçekten bir hastalıktır. Ona yakalanan kimsenin mutlu olmasına imkân yoktur. Fakir oduncuyu sırtında odun taşımaktan çok, kıskançlığın yorup yıprattığı, rahat yüzü göstermediği bir gerçektir.

Peygamber efendimiz bu gerçeği ne güzel anlatmıştır:

**“KISKANÇLIK YAPMAYINIZ.**

**ATEŞİN ODUNLARI YEDİĞİ GİBİ,**

**KISKANÇLIK DA İYİLİKLERİ TÜKETİR.”**



When Moses told this to the poor woodsman, he became even more jealous and said:

“No, I can’t pray to God for the recovery of my neighbor’s donkey. I am happy with what I have and I don’t need a donkey from God. I hope He doesn’t cure the donkey that will be enough for me.” Jealousy is nothing but an illness. If someone is suffering from this disease, he/she will never be happy. The reason why the woodsman was tired and was never at ease was because of his jealousy, not the wood he had been carrying.

How wonderful our beloved Prophet explains this situation in the following hadith:

**“Don’t be jealous. It destroys the good deeds, just as fire destroys the wood.”**

إِيَّاكُمْ وَالْحَسَدَ فَإِنَّ الْحَسَدَ يَأْكُلُ  
الْحَسَنَاتِ كَمَا تَأْكُلُ النَّارُ الْحَطَبَ  
رواه أبو داود

## KANLI EĞE

**H** gün alış-verişi Âdem yapacaktı. Erkenden kalkıp çarşıya gitti. Aldığı herşeyi küçük pazar çantasına doldurmaya başladı. Nalburdan satın aldığı eğenin ciğer paketini deleceği hiç aklına gelmemişti.

Eve gelince sivri uçlu eğeyi çantadan çıkardı. Üzerindeki kanları yıkamak için dış kapının önüne bıraktı. Geri döndüğünde, ciğer kokusuna gelen bir kedinin eğeyi yalayıp durduğunu gördü.

Eğeye bulaşan kan azalacağı yerde, işin garibi durmadan çoğalıyordu. Kedi de taze kanı artan bir iştahla yalıyordu.


Olanları çok sonra fark eden Âdem, zavallı kediye acıdı. Onu “pist!, pist!” diye kovaladı.

Kedi ise rızkına engel oldu diye Âdem’e kızgın kızgın bakıyordu. Kanlı eğenin dilini kestiğini, büyük bir iştahla yaladığı kanın, kendi kanı olduğunu zavalcılık bilmiyordu.

Âdem olup bitenleri babasına anlatınca babası güldü:

- Bazı insanlar senin kedicik gibidir, oğlum. Yaptıkları kötülüğün, kendilerine zarar vereceğini düşünemezler. Kötülüklerine engel olmaya çalışanlara da, tıpkı kedicik gibi, kızarlar, dedi.

## THE BLOODY FILE

ne Day Adam was going to do the shopping. He got up early in the morning and went to the market. He started to place all the things he had bought in his small shopping bag. He had no idea that the file that he had bought from the hardware store would pierce the liver bag that he bought from the butcher's.

When Adam came home from shopping, he took out the bloody file and left it by the door to clean it up later. A few minutes later, he noticed that a hungry cat had been attracted by the smell of liver and was licking the file with its tongue.

The strange thing is that blood on the file was increasing instead of decreasing.

Adam was sorry for the poor cat, but He chased it away to protect it from hurting itself.

The cat went a little away and frowned at Adam. He was hungry and needed some food, and why was this brutal man chasing him away?

What the poor cat didn't realize that the blood he had tasted was his own blood. It had cut its own tongue by the sharp file. When Adam told his father what had happened he laughed and said:

Âdem:

- Onların kötülüğüne engel olmamalı. Yaptıkları işin kötü olduğunu kendileri anlamalı, diye söylenince babası:

- Onları yaptıkları kötülükle başbaşa bırakmak bize yakışmaz, evlâdım. Bizim görevimiz insanları kötülükten vazgeçirmeye çalışmaktır. Böylece hem onlara, hem de topluma iyilik etmiş oluruz, dedi. Sonra da Peygamber Efendimizin şu hadisini okudu:

**“KÖTÜLÜK YAPILDIĞINI GÖREN, ONA ELİYLE  
ENGEL OLSUN. ELİYLE ENGEL OLAMAZSA,  
DİLİYLE ENGEL OLSUN. BUNU DA YAPAMAZSA, O  
KÖTÜLÜKTEN NEFRET ETSİN.”**





“Some people are like your little kitty. They don’t realize that the wrong things they do will hurt them one someday. They get upset when people try to stop them from hurting themselves, just like that little cat.”

Adam grumbled saying:

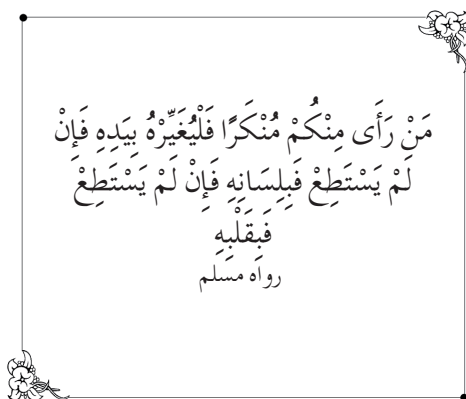
“We should just let them do the wrong and get their lesson by themselves.”

His father heard him and said:

“Leaving them with their wrong actions befits us. Our duty is to try to deter people from doing wrong. In this way we not only help those people, but society as well.”

Then he read the following hadith to Adam:

**“When any of you sees an action that is disapproved of (by God), change it with your hand. If you cannot do this, then change it with your tongue. If you cannot do this, then change it with your heart.”**



**M**emiş Dayı karısıyla tarlada ekin biçiyordu. Küçük yavruları Karabaş'la birlikte tarlanın kıyısındaki ağacın altında uyuyordu.

Dinlenmek için ağacın yanına vardıklarında korkunç bir manzara ile karşılaştılar. Yavruları ters dönmüş kundağında hareketsiz yatıyor, Karabaş ise kanlar içinde sızlanıp duruyordu.

Memiş Dayı çılgına döndü. Karabaş'ın bebeği parçaladığını sanarak elindeki tırpanı onun başına indirdi. Zavallı Karabaş yere cansız serildi.

Karısı bebeğin sapasağlam olduğunu, mışıl mışıl uyduğunu söyleyince şaşırıp kaldılar. Biraz ileride kocaman bir yılanın cansız yattığını görünce, Karabaş'ın onunla boğuşurken yaralandığını, yavrularını hayatı pahasına ölümden kurtardığını anladılar ve derin bir üzüntüye kapıldılar.

## THE DOG

**I**t was harvest time and Memis and his wife was reaping the harvest in their field. While they were working their little baby was sleeping under a tree watched over by their dog Karabas.

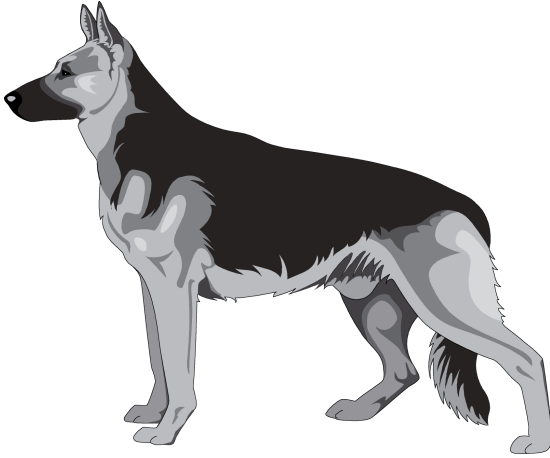
A little later Memis and his wife needed to take a break. When they went up where their baby was sleeping, they witnessed a terrible scene. Their baby was facedown in the cradle, not moving, while Karabas was lying covered with blood a few yards away.

Memis went mad. He thought that Karabas had killed his baby and he hit the dog with his scythe. Poor Karabas died instantly.

Memis was even more shocked when his wife told him that their baby was fine, and was sleeping. They didn't know what to say, when they saw a huge snake lying dead a few feet away. They realized that Karabas got wounded after fighting the big snake and had sacrificed his life saving their baby. They felt extremely sorry about the big mistake they had made.

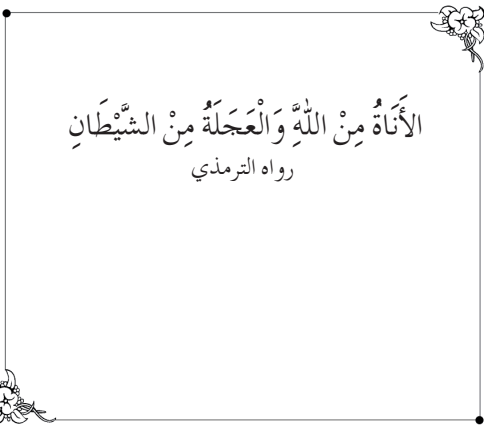
Memiş Dayı Peygamber Efendimizin şu buyruğuna göre davransaydı, ne kadar mutlu olurlardı:

**“İHTİYATLI DAVRANMAK ALLAH’TAN,  
ACELE ETMEK ŞEYTANDANDIR.”**



If Memis had acted in accordance with what the Prophet had ordered in the following hadith they would have been happier:

**“Acting with caution is from Allah, and haste is from the Devil.”**



الْأَنَاءُ مِنَ اللَّهِ وَالْعَجَلَةُ مِنَ الشَّيْطَانِ  
رواه الترمذي

## SARI İNEK

**A**yşe Kadın bahçesine fasulye ekmişti. Havalara iyi gittiği için fasulyeler kısa sürede filizlendi.

Birgün acı acı böğüren bir inek sesiyle evden dışarı fırladı. Komşunun sarı ineği bahçeye girmiş, boy atmaya başlayan fasulyeleri çiğneyip yerle bir etmişti.

Ayşe Kadın emeklerinin boşa gittiğini görünce donup kaldı. Sarı İnek boynunda sallanan ipe ahırın önünde böğürüp duruyordu. Öfkesi kabarmaya başlayan Ayşe Kadın, eline geçirdiği iri bir sopayla ineğin üzerine yürüdü.

Bu sırada komşunun karısı koşarak geldi. Üzgün bir sesle konuşmaya başladı:

- Zavallının buzağısı dün öldü. Sabahtan beri üç defadır ipini koparıp buzağısını arıyor, dedi.

Bu sözleri duyan Ayşe Kadın'ın elindeki sopa yere düşüverdi. Yanlarına sokulan Sarı İneğin hüzünlü gözlerine bakarak başını okşamaya başladı:

- Demek ki o da yavrusunu düşünüyor, dedi. Fasulyeleri büsbütün unutmuştu.

Ayşe Kadın'ın bu güzel davranışı Peygamber efendimizin şu hadisine ne kadar uygun değil mi?

## THE YELLOW COW

**A**unt Aisha planted beans in her garden. The beans sprouted in a very short time as the weather was quite well recently.

One day Aunt Aisha woke up with loud bellows of a cow in the garden and rushed out to see what was happening. Her neighbor's yellow cow broke into her garden and it was running over the beans just sprouting.

Aunt Aisha was petrified when she saw all her efforts wasted in vain. The yellow cow with some rope on her neck was still continuing to bellow in front of the stable. Aunt Aisha, who was getting angrier every second, walked towards the cow with a big stick in her hand.

Just then, her neighbor's wife came by running. She started to talk with a said voice:

"Her poor calf died yesterday. She broke her ropes three times this morning. She is running and looking for her calf" she said.

When Aunt Aisha heard this, the stick in her

**“ALLAH'DAN KORKUN DA,  
BU DİLSİZ HAYVANLARA  
EZİYET ETMEYİN.”**





hand fell down. She began to pat her looking at her sorrowful eyes.

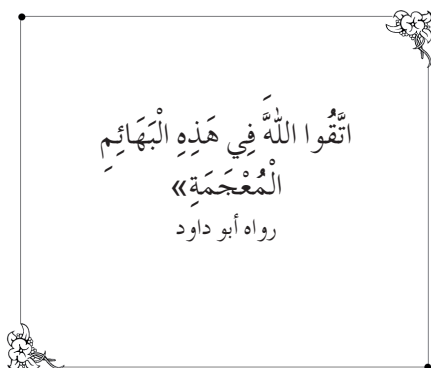
“I see .... Well, I think she is missing her baby” she said.

She totally forgot about the beans.

Aunt Aisha performed a sample behavior.

How commendable Aunt Aisha’s action is, isn’t it? Just as our Prophet ordered in the following Hadith:

**“Be afraid of God and do not be cruel against such dumb animals.”**



## KAYNAKÇA

- Kuşlar:** Nesâî, İmâmet 48.
- Diken:** Tirmizî, Birr 16.
- Palto:** Buhârî, Savm 56.
- Ayna:** Ebû Dâvûd, Edeb 49.
- Gaddar:** Buhârî, Mezâlim 3.
- Hayalet:** Müslim, Zikir 38.
- Cennet Komşusu:** Müslim, Zikir.
- Diş İlacı:** Müslim, İman 164.
- Cüzdan:** Tirmizî, Birr 35
- Zehir:** Tirmizî, Birr 27
- Kemer:** Tirmizî, Birr 58.
- Öfke:** Buhârî, Edeb 76
- Yarış:** Müslim, Cennet 64.
- Altınlar:** Müslim, İmân 147.
- Hırsız:** Buhari, Hudûd 7.
- Lokma:** İbn Ebû Şeybe, El Musannef (Hût) VI, 164.
- Para:** Müslim, Birr 5.

**Aracı:** Tirmizî, İlim 14.  
**Saklambaç:** Tirmizî, Birr 37.  
**Mızıkçı:** Tirmizî, Birr 58.  
**Kiraz:** Ağacı: Tirmizî, Zühd 27.  
**Oğul:** Müslim, İtk 25.  
**Oğlak:** Ahmed b. Hanbel, Müsned II, 20, 164, 206.  
**Marifetli Çocuk:** İbn Mâce, Edeb 1.  
**Plastik Tabak:** Tirmizî Birr 3.  
**Kalem:** Buhârî, Edeb 69.  
**Yalancı:** Müslim, Birr 103.  
**Kestane Ağacı:** Ahmed b. Hanbel, Müsned, I, 5.  
**Yankı:** Buhârî, Edeb 31.  
**Ekmek:** Müslim, Birr 69.  
**Cimri:** Tirmizî, Birr 40.  
**Ayakkabı:** İbn Mâce, Zühd 24.  
**Otomobil:** Müslim, Zühd 8.  
**Duman:** Tirmizî, Birr 40.  
**Kerpiç:** Buhârî, İstikrâz 3.  
**Misafir:** Tirmizî, Zühd 44.  
**Oduncu:** Ebû Dâvûd, Edeb 44.  
**Kanlı Ege:** Müslim, İmân 49  
**Köpek:** Tirmizî, Birr 66  
**Sarı İnek:** Ebû Dâvûd, Cihâd 44

## İÇİNDEKİLER - CONTENT

Merhaba .....	6
(Foreword) .....	7
Kuşlar .....	8
(Birds) .....	9
Diken.....	12
(Thorn).....	13
Palto .....	16
(Coat).....	17
Ayna.....	20
(Mirror) .....	21
Gaddar.....	24
(Cruel).....	25
Hayalet .....	28
(Ghost) .....	29
Cennet Komşusu .....	32
(Neighbor in Paradise) .....	33
Diş İlacı .....	36
(Medicine For A Tooth) .....	37
Cuzdan.....	40
(The Wallet) .....	41

Zehir .....	44
(Posion).....	45
Kmer .....	48
(The Belt).....	49
Öfke .....	52
(Anger) .....	53
Yarış.....	56
(The Race).....	57
Altınlar .....	60
(Gold) .....	61
Hırsız .....	64
(The Thief) .....	65
Lokma .....	68
(Morsel) .....	69
Para .....	72
(Money) .....	73
Aracı .....	76
(The Mediator) .....	77
Saklambaç .....	80
(Hide and Seek .....	81
Mızıkçı .....	84
(Argumentative) .....	85
Kiraz Ağacı .....	88
(The Cherry Tree) .....	89
Oğul .....	92
(Son) .....	93
Oğlak .....	96
(The Kid) .....	97
Marifetli Çocuk .....	100
(The Talented Child) .....	101
Plastik Tabak .....	104

(Plastik Plate) .....	105
Kalem .....	108
(Pencil) .....	109
Yılcı .....	112
(Liar) .....	113
Kestane Ağacı .....	116
(The Chestnut Tree) .....	117
Yanki .....	120
(Echo) .....	121
Ekmek .....	124
(Bread) .....	125
Cimri .....	128
(The Stingy) .....	129
Ayakkabı .....	132
(The Shoes) .....	133
Otomobil .....	136
(Car) .....	137
Duman .....	140
(Smoke) .....	141
Kerpiç .....	144
(Sun -Dried Bricks) .....	145
Misafir .....	148
(The Guest).....	149
Oduncu .....	152
(The Woodsman) .....	153
Kanlı Eğe .....	156
(Bloody File) .....	157
Köpek .....	160
(Dog) .....	161
Sarı İnek .....	164
(The Fair Cow) .....	165

